

Chương 3

Sáng thứ hai, Chân Ni đưa Mẫn Nhu tới công ty đại diện, lý do là quảng cáo sáng nay cùng bản hợp đồng đã sắp xếp ra sao?

Không gian bên trong xe khá rộng, Mẫn Nhu nhắm mắt nghỉ ngơi, Chân Ni ghé vào bên đường mua tờ báo giải trí, có lẽ là lo lắng chuyện hôm qua, sợ đám chó săn chụp được hình.

Cửa xe bị kéo ra, một bóng người nhanh nhẹn nhảy vào, kèm theo đó là giọng nói hồ hởi vui sướng: “Nhu, cậu xem, anh ta sao lên đầu trang thay cả cậu thế kia?”

Mẫn Nhu nghe thấy vậy mở đôi mắt mệt mỏi ra, ánh mắt mơ hồ nhìn về tấm ảnh nằm trên trang đầu báo, trong chớp mắt tất cả ý thức liền tỉnh táo.

Nhìn gương mặt ở trong tấm ảnh, cô liền nhớ tới người mà mình đã gặp ở bên ngoài Mẫn gia dưới ánh đèn đường chỉ kịp nhìn thoáng.

“Là anh ta.”

Mẫn Nhu thì thào nói không ngờ bị Chân Ni tò mò hỏi: “Nhu, cậu biết anh ta?”

Mẫn Nhu nhướn mày, tỏ vẻ cậu xem thường mình à, Chân Ni xấu hổ ho khan, vì bản thân mà tranh cãi: “Mình còn tưởng trong mắt cậu trừ Kỷ Mạch Hằng ra chẳng để ý tới ai nữa.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chân Ni mới nhận ra bản thân nói sai, cẩn thận nhìn Mẫn Nhu, chỉ thấy trong mắt cô đầy nổi chua xót, đôi mắt sụp xuống, hai tay đặt trên đầu gối đan vào nhau, dường như đang giậm lại giống như đang kiểm chế.

Chân Ni nhận ra bản thân làm sai liền mếu máo, khước mắt đảo về phía tờ báo, đôi mắt sáng rực, chuyển đề tài: “Nhu, làm sao cậu quen biết thị trường của chúng ta vậy?”

“Thị trường sao?” - Mẫn Nhu u mê nhìn về phía tờ báo, người đàn ông tuấn mỹ kia đang ngó ngàng người.

“Đừng nói cậu không biết anh ta là thị trường?”

Nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Chân Ni, miệng há lên có thể nhét nguyên trứng gà vào miệng, Mẫn Nhu gật gật đầu, thừa nhận Chân Ni đoán đúng, cô không biết người chuẩn bị làm anh rể này lại là thị trường.

“Mình chỉ biết anh ta là bạn trai của chị.”

“Được rồi, xem như mình chưa hỏi.” - Chân Ni thất bại hạ vai, nhìn chằm chằm tờ báo đột nhiên la lớn hình như vừa đọc tới phần tin rất quan trọng: “Oa, không thể, Lục Thiếu Phạm là đồng tính luyện ái sao?”

Mẫn Nhu cũng không nén nổi tò mò, rướn cổ nhìn qua, quả nhiên, trên tờ báo một tiêu đề viết to: “Thị trưởng trẻ tuổi nhất trong lịch sử của thành phố A đầy hứa hẹn đã bị đưa ra ánh sáng.”

Bản tin chiếm một phần diện tích của tờ báo, phía dưới tiêu đề có ảnh chụp nhỏ, nhân vật trung tâm là Lục đại thị trưởng tiếng tăm lừng lẫy! Ngồi ở phía trên giường bệnh, người đàn ông tuấn tú nho nhã với chiếc áo sơ mi trắng bị cởi một nửa, không hề để lộ ra cơ bắp, nhưng lại thấy được đường cong duyên dáng trước ngực, thân người hơi nghiêng về sau lảo đảo, mái tóc đen ngắn rũ trên trán, có vẻ anh đang cúi đầu nhìn vào bản thân, càng như vậy càng tăng vẻ phong thần tuấn lãng, đang cùng tình nhân làm việc gian.

Mẫn Nhu chú ý tới người Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt liền cứng đờ, hình như cô đã từng nhìn thấy chiếc áo sơ mi này, cảnh bày trí phía sau bàn Mẫn Nhu cảm thấy hết sức quen thuộc.

“Oa, vị thị trưởng này đúng là hào phóng, ở trong bệnh viện cũng thu hút như vậy!”

Chân Ni cũng sợ hãi kêu lên như bị sét đánh nện vào đầu, cả người không còn chút sức, Mẫn Nhu liền hiểu rõ, nhìn chằm chằm người đàn ông mặc áo trắng bác sĩ cũng biết là tên bác sĩ hôm qua nhờ cô kí tên!

Móng vuốt sói của vị bác sĩ kia đang để ở ngực thị trưởng, trong ấn tượng gương mặt của anh ta rất tuấn tú đang cười khúc khích chui vào ngực thị trưởng, nhìn thấy liền biết bị ối.

Bị ối? Mẫn Nhu bị chính suy nghĩ của mình làm cho hết hồn, nhìn lại tấm ảnh thì tâm tình cũng thay đổi. Nếu Lục Thiếu Phàm thật sự thích đàn ông, vậy Mẫn Tiệp thì sao? Không phải anh ta vì bản thân mà che giấu chứ? Dù Mẫn Tiệp và cô không thân, nhưng quan hệ máu mủ không thể xóa nhòa được buộc cô phải lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của Mẫn Tiệp.

“Nhu, sao vậy? Không khỏe chỗ nào?” - Nhìn nét mặt Mẫn Nhu không ngừng thay đổi, Chân Ni quăng tờ báo đi, đưa tay đặt lên trán Mẫn Nhu quan tâm hỏi.

Cho đến khi tấm hình rời đi, Mẫn Nhu mới sực tỉnh từ những hình ảnh bi thảm do bản thân tự tạo ra, nhìn vẻ mặt Chân Ni vì lo cho cô mà vất vả, áy náy lắc đầu.

“Minh không sao, chỉ nhớ tới một việc, phải rồi, chuyện hợp đồng, cậu bàn tới đâu rồi?”

Nhắc tới công việc, tinh thần Chân Ni liền tỉnh táo, đặc ý nói: “Cậu còn không tin, nhiều năm hợp tác như vậy, chuyện này mình còn làm phiền cậu sao?”

Mẫn Nhu cười trừ, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chẳng qua là, khi nhìn phong cảnh đang trượt qua, cô lại nhớ tới lúc ở bệnh viện chạm vào đôi mắt

màu đen kia. Đôi mắt đỏ như hoa anh túc đầy lực hút, khiến cho mọi bình tĩnh như nước hồ thu của cô lại rung động, nhiệt độ hai bên má không ngừng tăng lên, lan đến bên tai, thẹn thùng rụt mắt lại. Cô hấp tấp nhắm tịt mắt, không muốn suy nghĩ đến đôi mắt đen đã khiến cô chật vật.

Mở cửa phòng, nghênh đón Mẫn Nhu không phải là một phòng họp với không khí thoải mái, ông chủ ngồi trên ghế xoay sắc mặt nặng nề, vội vàng đứng dậy, thở phào, miễn cưỡng nói: “Mẫn Nhu, cô tới rồi!”

Mẫn Nhu tháo kính xuống, làm sao có thể không nhìn ra ông chủ đang không yên tâm, hôm nay chủ yếu là về điều kiện bản hợp đồng, chẳng lẽ có liên quan tới cô?

Nghĩ vậy, Mẫn Nhu không khỏi hỏi thăm: “Ông chủ Trương, có phải bản hợp đồng của tôi có vấn đề?”

Ông chủ Trương vừa nghe, ánh mắt lúng túng liền nhìn sang chỗ khác, Mẫn Nhu theo ánh mắt của ông nhìn về hướng đó, trong góc phòng vắng vẻ là người mà cô không muốn gặp.

“Anh tới đây làm gì?”

Trước thái độ lãnh đạm của Mẫn Nhu, người đàn ông ngồi trên ghế chỉ cười một tiếng, dùng tay đẩy nhẹ gọng kính nơi sống mũi, nhìn Mẫn Nhu đang nén cơn giận mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Dĩ nhiên là tới gặp Mẫn tiểu thư.”

“Cạch.” - Trên mặt bàn thủy tinh trắng, một xấp văn kiện lấy từ anh ta ném lên trên, dùng tay chỉ cười nói: “Mẫn tiểu thư có phải đã quên rồi không, có cần tôi nhắc từng chữ không?”

Mẫn Nhu chau mày, cô nhìn anh ta chằm chằm hận không thể tiến lên xé rách nụ cười đó, lạnh lùng nói: “Tôi không biết tôi và Tổng luật sư có gì hay để nói, ông chủ Trương, tiễn khách!”

Đôi mắt sắc lẹm của Tống Tử Minh sau tròng kính nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, bề ngoài trước sau duy trì vẻ bình thản, cũng không hề có ý định bỏ đi, ngược lại còn cầm tách trà khế hớp một ngụm.

“Phần hợp đồng này kết thúc, thư thông báo này tối ngày hôm qua đã được gửi fax đến phòng làm việc của Kỹ Tổng, mã số trên đó là của quý công ty, không lẽ tôi coi lầm.”

Trước sự chật vạt của Tống Tử Minh, Mẫn Nhu đi tới cầm tờ thông báo, lật mấy lần, liền thấy mã số máy fax, quả nhiên là từ phòng làm việc của Chân Ni.

“Nhu, bản hợp đồng đã gửi tới cho Trương Tổng...” - Ở cửa phòng họp, giọng nói trong treo của Chân Ni cất lên phá tan mọi thứ.

Mẫn Nhu nắm văn kiện trong tay, quay đầu nhìn về phía Tống Tử Minh, đứng sau là vẻ mặt không vui của Chân Ni than nhẹ một tiếng, bình tĩnh nhìn Tống Tử Minh.

“Tôi không biết chuyện này, cho nên lúc này không thể cho anh câu trả lời chắc chắn.”

Nói xong Mẫn Nhu liền đeo kính, cầm bản thông báo ngừng hợp đồng đi ra ngoài.

Chân Ni phản ứng không kịp, vội vàng đuổi theo Mẫn Nhu, trước cửa thang máy liền nắm tay Mẫn Nhu kéo lại.

“Không được đi.” - Chân Ni chưa từng dùng gương mặt lạnh lẽo như vậy nhìn cô, nhưng Chân Ni biết cô sẽ đi tìm Kỷ Mạch Hằng càng không nhịn được giận dữ: “Lúc này còn đi tìm hắn ta, không phải là bội ước sao, chúng ta bồi thường là được.”

Mẫn Nhu lắc đầu, gương mặt sáng như nắng có chút lè loi: “Chân Ni, chuyện này không phải là điều mình muốn, mình yêu anh ấy, cho dù anh ấy không thể hứa hẹn cả đời, mình cũng không muốn trả thù khiến cho tình yêu này chết đi, vì vậy...” - Mẫn Nhu tự tin cầm tờ giấy, cười. “Không thể để nó chết như vậy, cậu hiểu không, Chân Ni?”

Chân Ni mơ màng nhưng cũng không bị sự si tình của Mẫn Nhu làm cho lay chuyển, ngược lại nổi trận lôi đình, đầu ngón tay giữ lấy đôi vai nhỏ của Mẫn Nhu giáo huấn: “Cậu có phải bị Kỷ Mạch Hằng cho uống thuốc mê rồi hay không? Cậu vì anh ta mà suy nghĩ, còn anh ta đền đáp thế nào! Sáu lần bội ước, toàn bộ ba trăm ngàn! Đây chính là người đàn ông cậu yêu, người đàn ông của cậu chỉ biết tính toán, cậu chắc chắn còn muốn đi gặp anh ta sao?”

Nhẹ nhàng đẩy hai tay Chân Ni, nhìn gương mặt của Chân Ni vì giận mà tái nhợt, áy náy mỉm cười: “Chân Ni, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng mà, thật xin lỗi...”

“Đinh.”

Đứng bên ngoài thang máy, Chân Ni lạnh lùng nhìn sự lựa chọn của Mẫn Nhu, chờ thang máy đóng lại, phiền não vuốt mặt, Mẫn Nhu ơi là Mẫn Nhu, cậu muốn thế nào đây, phải làm sao cậu mới chịu từ bỏ người đàn ông máu lạnh đó?

“Vậy tờ thông báo này là quyết định của mình cô?” - Phía sau đột nhiên vang lên tiếng đàn ông, Chân Ni quay lại nhìn, Tống Tử Minh trên tay cầm công văn mỉm cười lịch sự. “Cô ấy đi tìm anh ta rồi sao?”

Chân Ni mặc kệ Tống Tử Minh, hừ lạnh một tiếng, muốn đi, nhưng lại bị lời nói có ý trách móc chức trách của anh ta làm cho nghẹn đến hộc máu: “Chuyện của hai người họ, người ngoài như cô cần gì nhúng tay vào?”

Là đang mắng cô xen vào việc người khác? Chân Ni hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông cực kỳ có phong độ, vị đại luật sư lúc nào cũng cười ngạo nghễ mọi việc với anh ta đều thuận lợi: “Đúng là cậu hữu bằng cảm thú, chạy về mà nói cho Kỷ Mạch Hằng biết, bản hợp đồng chúng tôi đã định rồi.”

Tổng Tử Minh nghe tên xung hô mới của mình, không hề giận, khoe môi cong lên, hiểu ý gật đầu: “Lời này tôi không thể nói được, bởi vì, việc này không do Chân Tiêu thư cô làm chủ.”

“Anh! Anh...” - Lửa giận Chân Ni đã lên tận đỉnh, ngón tay chỉ vào Tổng Tử Minh run lên, trơ mắt nhìn anh ta đi vào thang máy, sau đó biến mất.

Công ty Kỳ thị, Mẫn Nhu xuống xe liền đi lên tầng cao nhất, lo sợ bất an cầm tờ thông báo, không ngừng tự nói với bản thân, không được sợ, cho dù cô không thể trở thành người anh yêu, cô cũng có thể yên lặng quan tâm anh.

Lúc Mẫn Nhu đứng ở cửa phòng tổng tài, trong lòng hỗn loạn, hít thật sâu mới có dũng khí đẩy cửa vào. Ánh mắt đảo qua từng vật trong phòng, mọi thứ đều quen thuộc nhưng giờ đây nó lại là sự châm biếm, vì cô không phải nữ chủ nhân của nó, cô chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh.

Mẫn Nhu sàu não một chút, nhưng sau đó lại bị chiếc túi LV trên ghế sofa thu hút, trong chớp mắt, mọi bi thương hóa thành phần nộ.

Trong ngực như có gì đang bành trướng, không ngừng muốn bay ra ngoài, trên gương mặt kiều diễm xinh đẹp trở nên căng thẳng, nghe tiếng nước chảy, lý trí như bị mất hết vội vàng chạy vào phòng nghỉ, lại bị sợ hãi ép lui về sau.

Cô sợ sẽ biết thân phận của người phụ nữ đó, sợ sẽ bị cười nhạo vì để người khác cướp đi người mình yêu, để người khác biết cô vô dụng tới đâu, không thể giữ được cả thể xác và linh hồn người mình yêu.

Đột nhiên, cửa mở, Mẫn Nhu chưa kịp thu hồi vẻ mặt bối rối cùng kích động thì người phụ nữ đó đã đứng trước mặt cô.

Người phụ nữ mặc áo sơ mi của nam rộng thùng thình, hai chân thon dài trắng nõn, tóc dài ướt sũng, ánh mắt Mẫn Nhu dừng lại trên gương mặt cùng dáng người mảnh khảnh làm cô chấn động, cả người không diễm tựa ngã về sau sofa, vẻ mặt không tin nổi.

“Tại sao?” - Mẫn Nhu hoảng hốt, môi đỏ mọng run lên không thể khép lại, chỉ có hai chữ: “Tại sao... tại sao...”

“Mẫn Nhu, thật đúng lúc.”

Giọng phụ nữ nhu mì dễ nghe cất lên, trong văn phòng rộng rãi lại như khung bồ dầy dưa với Mẫn Nhu, lấy đi huyết sắc trên mặt cô, cả người không còn sức lực ngã xuống.

Làn da trắng nõn vì mới tắm rửa mà hơi đỏ, hơi nước ở dưới chân tóc đọng lại, rớt từng giọt xuống áo sơ mi, nút áo mở rộng để lộ xuân quanh, nhưng cũng khiến Mẫn Nhu thấy rõ, lúc cô đang trên đường đến đây thì trong căn phòng này đang xảy ra chuyện gì!

Thì ra, người phụ nữ đó là chị mình!

Ha ha, thật buồn cười, người mình yêu lại bị chính chị ruột cướp mất...

Lông mày Mẫn Tiệp nhíu lại, nhìn vẻ mặt cực kì khó coi của Mẫn Nhu, hai tay trắng nõn mịn màng vòng trước ngực, chậm rãi đến gần Mẫn Nhu, hé mở đôi môi sung đỏ.

“Em tới tìm Hằng sao?”

Mẫn Nhu siết chặt tờ giấy trong tay, đè nén cơn giận, cắn răng nghiến lợi gần từng chữ một: “Không phải chuyện của chị.”

So với vóc dáng cao gầy hoàn mỹ của Mẫn Nhu, Mẫn Tiệp lại có dáng người yếu ớt động lòng người khác, nhưng lúc này đứng trước mặt Mẫn Nhu, cô lại là kẻ thắng cuộc, ánh nhìn đó khiến Mẫn Nhu không thể giữ bình tĩnh nổi, nó như một trò đùa dai đầy khoái cảm.

“A? Nhưng Hằng chưa bao giờ nói dối chị cả.” - Mẫn Tiệp dịu dàng mỉm cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chú ý đến vẻ mặt tái nhợt của Mẫn Nhu, ý cười càng sâu: “Bao gồm chuyện của em.”

Mẫn Nhu nhìn dung nhan dịu dàng của Mẫn Tiệp, nụ cười nhu mì, chỉ cảm thấy như có vô số cây kim nhỏ đang liều mạng đâm vào tim khiến cô không thở nổi.

Bao gồm chuyện của cô... bao gồm chuyện của cô... rõ ràng Mẫn Tiệp mới là người thứ ba, tại sao, nghe giọng nói đầy kiêu ngạo kia, Mẫn Nhu cô lại là tiêu tam đi phá người khác.

“Đừng trừng mắt nhìn chị như vậy, Mẫn Nhu, em không biết sao, bạn gái đầu tiên trước đây của Hằng chính là chị.”

Mẫn Tiệp cười khế đi vòng qua Mẫn Nhu, cầm khăn lông trên ghế sofa, từ từ lau đi mép tóc, nhưng đôi mắt cười lạnh vẫn nhìn chăm chăm Mẫn Nhu, giống như đang thưởng thức sắc mặt không biết gì của cô.

Bạn gái đầu tiên, bốn chữ như cấm kỵ khiến cho Mẫn Nhu như bị sét đánh bừng tỉnh, dù có lừa mình dối người, cô cũng không thể dấu đi sự thật, cô yêu Kỷ Mạch Hằng bao nhiêu, thì Kỷ Mạch Hằng cũng yêu mỗi tình đầu của anh bấy nhiêu.

Đây là chính miệng anh nói, nói trước mặt cô, tàn nhẫn thừa nhận anh yêu phụ nữ đó.

“Cô nói cô yêu tôi bao nhiêu, thì tôi đối với cô ấy cũng yêu nhiều như thế.”

Ba năm trước, anh nói vậy, ba năm sau, đáp án của anh vẫn không thay đổi sao?

Cho nên khi Mẫn Tiệp xuất hiện anh không chút do dự chọn cô ấy, mà bỏ rơi cô, không chút lưu luyến, không chút áy náy, cứ thế vứt bỏ tình yêu của cô.

“Năm đó người bỏ đi là chị, tại sao còn quay lại, chị rõ ràng đã có Lục Thiếu Phạm, tại sao còn tới đây tranh giành Kỷ Mạch Hằng với em?”

Mẫn Nhu lên án Mẫn Tiệp, khiến cho ngón tay Mẫn Tiệp chậm lại, nhưng chớp mắt, cô gái vẫn giữ nụ cười, đoan trang xinh đẹp.

“Chị cũng cho là có thể quên Hằng, nhưng một tháng trước, gặp lại anh ấy ở phi trường khi làm thủ tục, chị mới biết mấy năm qua anh ấy vẫn ở trong lòng chị.”

Nói thẳng thắn, cuối cùng là muốn cô đồng cảm với tình yêu sâu sắc giữa Kỳ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp hay đang giấu cột Kỳ Mạch Hằng đối với cô không hề yêu, Mẫn Tiệp nhất thanh nhị sở⁽¹⁾, Mẫn Nhu cũng rõ.

“Vì vậy, chị muốn nói em biết, chị đang lấy lại thứ thuộc về chị sao?”

Mẫn Nhu dùng tay ép chặt băng gạc nơi bàn tay lại, vì giận mà sử dụng lực quá mạnh khiến trên miếng băng trắng lại dính máu, cô lại không hề cảm thấy đau khi vết thương nứt ra, chỉ hận thù nhìn Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp cười vô tội: “Mẫn Nhu, Hằng nói, anh ấy không yêu em, chưa từng yêu, nên chị cũng không so đo quá khứ của hai người.”

Là ý nói, cô rút đi, đứng ở nơi xa, chúc phúc cho họ!

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu nhất thời mất đi lý trí, bàn tay vẫn dán băng giờ cao, còn chưa kịp suy nghĩ đã tính tạt Mẫn Tiệp, cổ tay liền bị giữ lại, theo sau đó là một giọng nói tức giận quát to.

“Mẫn Nhu, đủ rồi.”

Lực quá mạnh khiến cô ngã dạt sang bên, Mẫn Nhu lao đảo ngã xuống, nếu không có ghế salon đỡ lại cô đã té trên đất. Mẫn Nhu bị ai nhìn cổ tay trắng có một vòng máu ứ đọng, không biết nên khóc hay nên cười, cười đến điên, anh lại bảo vệ chị cô như thế, khóc, vì đối xử với cô, anh không hề có chút quan tâm.

Kỳ Mạch Hằng không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cô, nhưng khi hai người phụ nữ phát sinh tranh chấp anh lựa chọn Mẫn Tiệp, vì Mẫn Tiệp không ít lần tổn thương cô.

“Cô là siêu sao điện ảnh, chẳng lẽ còn sợ không thu hút được đàn ông? Vì sao cứ phải sống chết quần lấy tôi?”

Mẫn Nhu thần thờ ngồi trên ghế, bên tai vang lên giọng nói lạnh như băng nhưng cũng thật vô tình. Ủy khuất? Còn có thể sao? Trái tim đã chết, còn biết ủy khuất là gì sao?

Mẫn Nhu cảm thấy cả người lạnh như băng, tứ chi cứng ngắc, thân đứng thẳng, hai mắt ửng hồng, nhưng không thể rớt nổi một giọt nước mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về gương mặt anh tuần từng khiến cô say mê.

Anh nói đúng, cô là minh tinh, không phải hàng dỏm, cũng không phải không ai cần, chẳng qua, lại trùng hợp Kỳ Mạch Hằng không cần!

“Thế nào? Sợ em sẽ quần lấy hai người không buông? Sợ em sẽ phá hu thể giới của hai người sao? Tốt, em cũng không thể phân biệt được nữa, thật khó chịu, ba người chúng ta hãy cùng nhau đau khổ đi? Dù sao cũng không có việc gì, em cũng đã rất đau.”

Mẫn Nhu chưa từng nào loạn, nói chuyện xưa nay chưa từng không biết tốt xấu, có lẽ, Mẫn Nhu đã mất đi lý trí không biết bản thân mình nói gì.

Vẻ mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng cứng đờ, kiềm chế cơn giận, nhìn vẻ mặt khiêu khích của Mẫn Nhu, ánh mắt lạnh thấu xương.

“Ba năm trước tôi nói không yêu cô, ba năm sau, tôi cũng không yêu cô.”

Không yêu sao? Dù cô cố gắng thế nào, vẫn không yêu sao?

Lý trí từ từ quay lại, Mẫn Nhu rơi vào vũng lầy tuyệt vọng, người đứng bên kia bờ cũng không đưa tay ra giúp, anh không cần cô, cho nên, sống chết của cô không quan hệ gì tới anh?

Lòng ngực Mẫn Nhu quặn đau, không biết đối với anh là hận hay không thể từ bỏ, chỉ biết, nếu không đem mọi oán giận bộc lộ ra, cô sẽ phát điên, trước mặt đôi nam nữ yêu thương nhau này mà điên mất.

Tay trái lạnh ngắt cầm tờ giấy, trái tim cô đau đớn, giật mình, cô cầm lấy di động, kiêu ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng đôi mắt lạnh lùng của anh: “Bản hợp đồng, đối với Kỷ Tổng mà nói có cũng được không có cũng không sao!”

Tay dừng lại giữa không trung, tờ giấy bay tán loạn trước mặt Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu lạnh lẽo nhìn gương mặt Kỷ Mạch Hằng trầm xuống, các đốt ngón tay nắm chặt rung động, trong lòng cô cảm thấy sung sướng.

“Không phải chỉ ba trăm ngàn sao, bỏ đi Kỷ thị, tiểu thư còn có thể làm người phát ngôn cho rất nhiều công ty, Kỷ Tổng, nếu có bất mãn thì chúng ta gặp nhau trên tòa án.”

Nếu không yêu, thì hận thế nào? Nếu hận là điều khiến em tồn tại như vậy, chúng ta cùng trầm luân đi.

Mẫn Nhu không quan tâm đến bên thái dương của Kỷ Mạch Hằng nổi gân xanh, dùng ánh mắt căm hận đi qua anh, nhìn Mẫn Tiệp vội vàng núp vào ngực Kỷ Mạch Hằng, thật đáng buồn cười, Mẫn Nhu cô không có cách nào đáp trả.

“Anh nói đúng, đàn ông trên thế giới nhiều như vậy, tôi cần gì phải quần lấy anh không buông.”

Đau đớn tự giễu cợt, Mẫn Nhu dùng đôi mắt bi ai nhìn mặt Kỷ Mạch Hằng, lưng thẳng, kiên cường xoay người, không còn lưu luyến anh gì nữa, cứ thế bỏ đi.

“Hằng.”

Mẫn Tiệp khẽ gọi Kỹ Mạch Hằng khiến anh hoàn hồn, muốn nói gì đó, đôi môi mỏng hé mở nhưng nói lời nào, chẳng qua, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cửa, cuối cùng vẫn ôm chặt Mẫn Tiệp.

Trên đời này, chỉ có Tiệp mới thích hợp nhất, dù là ai đều không thể thay thế cô ấy, không thể thay thế được.

Trong một quán bar nổi tiếng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc trữ tình bi ai giống như chuẩn bị cho những người thất tình. Trên quầy bar, ly Vodka vừa được đưa tới, cô gái đã ngửa đầu điên cuồng uống. “Cạch”. Đặt ly trống xuống, đẩy ra thật xa, làm cho người pha rượu đang bận rộn cũng e ngại, sợ hãi nhìn người con gái đang tâm trạng không tốt.

Mũ lưỡi trai, gương mặt xinh đẹp đã ứng hồng, men say mùi phấn như cô vẫn liều mạng đổ rượu vào dạ dày, giống như muốn để bản thân say đi.

“Cạch.” - Ngón tay thon dài vỗ lên quầy bar. “Thêm mười ly nữa.”

Người pha rượu hơi do dự nhìn nữ tử quý trước mắt sắp say như chết, không biết có nên pha thêm, ngập ngừng được vài giây, thì giọng nói của người con gái lại vang lên.

“Sao không làm!! Sợ tôi không có tiền sao!” - Một thẻ vàng lấy ra ném lên quầy, sau đó cô gái lầm bầm gì đó. “Còn không mau làm!! Nếu không tôi sẽ đi chỗ khác.”

Uy hiếp trừng mắt nhìn người pha rượu đang sững sờ, Mẫn Nhu dùng hai tay chống lên quầy bar lay lắt đứng dậy, vừa đi được một bước, cả người liền mềm đi ngã xuống.

Một đôi bàn tay mập mập nặng nề đỡ lấy eo cô, còn kèm thêm lời an ủi.

“Vị tiểu thư này có cần tôi đưa về nhà không?”

Giọng đàn ông thô lỗ khiến Mẫn Nhu hí đôi mắt đẹp lại, say khướt quan sát người đàn ông đỡ cô, vừa nhìn dáng vẻ đã biết không phải thứ tốt, tựa như Kỹ Mạch Hằng.

Nghĩ tới đó, tất cả lửa giận bùng lên đầu, Mẫn Nhu hung hăng đẩy người đàn ông ra, miễn cưỡng dựa vào quầy bar mắng tên đàn ông đó: “Cút đi.”

Người đàn ông kia có lẽ là công tử nhà giàu, sợ chưa từng bị ai mắng lần nào, mặt mũi mất hết, đành phải sờ sờ đỉnh mũi, không để ý Mẫn Nhu nữa, quay về chỗ ngồi.

Mẫn Nhu thấy anh ta không quấy rầy mình nữa, cũng không còn sức để so đo liền ngồi lại trên quầy bar, cảm ly rỗng lên lắc lắc: “Rót rượu.”

Lúc Chân Ni tìm ra Mẫn Nhu, cô đã hỗn loạn nằm sấp ngủ trên quầy bar, trong tay vẫn cầm ly rượu chưa uống xong.

Chân Ni nhướng mày, quan sát bốn phía, vội vã đi tới quầy bar, đập đập vào má Mẫn Nhu: “Nhu, tỉnh lại! Nhu.”

Mẫn Nhu nghe có người gọi mình, tỉnh táo mở mắt, hướng về phía vẻ mặt nghiêm trọng của Chân Ni cười hi một tiếng: “Chân Ni, cậu đến rồi sao!”

Chân Ni nhìn Mẫn Nhu tự hành hạ bản thân như thế không biết nói gì, rõ ràng dị ứng thấp với rượu, nhưng vẫn sống chết mà uống, say khướt mà vẫn không chịu ngừng.

“Mau đứng dậy, mình đưa cậu về.”

Chân Ni ôm ngang Mẫn Nhu đang nửa tỉnh nửa say, nhưng lại bị cô đẩy ra, cầm lấy ly rượu đang dở đổ vào miệng, nhưng không hề nuốt xuống mà phun ra, rơi vãi trên khắp y phục.

Mẫn Nhu muốn đứng dậy, lập tức té vào người Chân Ni đang giúp cô lau y phục, cả hai mất thăng bằng ngã trên đất.

“Tiểu thư à, cô kiểm chế chút, mau dậy đi, ngoan nào!”

Chân Ni giống như người mẹ đỡ Mẫn Nhu, nhưng cô vẫn không đứng dậy, còn la hét ầm ĩ nói: “Ô ô, Chân Ni, anh ấy nói chưa từng yêu mình, chưa từng có, anh ấy còn nói...”

Đôi môi đỏ mọng ứa máu, buồn bã nhìn Chân Ni, nước mắt không tiếng động chảy xuống, lấy tay lau đi, càng lau càng nhiều.

“Anh ấy rất yêu Mẫn Tiệp, rất rất yêu, giống như mình yêu anh ấy, yêu đến trái tim cũng đau, thật sự rất đau, Chân Ni, mình đau quá!”

Hai tay ôm ngực, nước mắt ướt đầm gương mặt, Mẫn Nhu như đứa trẻ hướng về người duy nhất mình tin cậy mà làm nũng.

Chân Ni ôm chặt lấy Mẫn Nhu đang khóc thút thít, vuốt mái tóc dài của cô: “Không đau, cậu xứng đáng có người đàn ông tốt hơn, phải tin tưởng Chân Ni.”

Tiếng khóc ngưng bật, người trong ngực không hề động tĩnh, động tác vuốt ve của Chân Ni dừng lại, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Mẫn Nhu liền từ trên mặt đất nhảy lên, hai mắt khóc đỏ ửng lại sáng như hàng vạn ngôi sao lúc nửa đêm.

“Nhu...”

Mẫn Nhu nhìn về phía Chân Ni đang lò mò đứng dậy, khẽ nhếch môi, cười ngọt ngào, dung mạo sáng rực tăng thêm vẻ thu hút mị hoặc.

“Chân Ni, mình muốn kết hôn.”

“Sao chứ?”

“Mình nói mình muốn kết hôn.”

Cuối cùng, Chân Ni kinh hoàng chăm chú nhìn, Mẫn Nhu lão đảo rời khỏi quán bar, Chân Ni vội đuổi theo, nhưng đã không còn nhìn thấy bóng Mẫn Nhu.

“Nhu! Nhu!” - Chân Ni bất an, gãi gãi mái tóc ngắn, chạy vòng vòng, nhưng không hề nhìn thấy tung tích Mẫn Nhu.

Lấy điện thoại trừ trong túi ra, bấm một dãy số: “Ông chủ Trương, Mẫn Nhu không biết đi đâu nữa, ông mau phái người ra đây kiếm tìm cô ấy, phải, tốt, tôi sẽ đưa địa chỉ cụ thể cho ông rồi chia người đi tìm, ừ, hảo, ừ, làm phiền ông rồi, tạm biệt!”

Ở trạm xe bus vắng vẻ, một bóng người gập cơ thể lại nôn mưa bao phủ xung quanh là tiếng xe cộ.

“Thật khó chịu.” - Mẫn Nhu nhú lông mi dài, dựa vào cây cột trụ dài, giống như tìm thứ đồ lau chùi miệng!”

Hai mắt sung đỏ, Mẫn Nhu nương nhờ theo ánh đèn đường, thấy bên trạm xe buýt có một ngăn để báo, đây là tờ báo phát miễn phí mỗi ngày. Xem ra có thứ đồ lau miệng rồi!

Mẫn Nhu thần thờ cười, cả người xiêu vẹo đi tới bên kệ báo, kê sát nó, nghe ngóng, không có ai nói gì, có thể dùng! Mẫn Nhu kéo một tờ báo lên, còn chưa kịp chùi miệng, liền bật cười khanh khách ngồi xuống ghế, chóp mũi dán vào tờ báo, nói hắc hắc: “Thông báo tìm bạn trăm năm sao, đúng lúc mình cũng muốn hôn, ha ha...”

“Chọn cái nào đây? Ừ... phải suy nghĩ...”

“Đây? Cái này... yêu cầu phải chín chắn, độc lập, có tri thức, tuổi từ 25 tới 30? Mình không phù hợp gì cả...”

Mẫn Nhu ngơ ngác nhìn trời, suy tính hồi lâu, chậm rãi nói, sau đó, lại đem đầu mình vùi sâu vào tờ báo.

“Oa, cái này không tệ nha! Nam, 30 tuổi, nhi lập chi niên, không tệ, không tệ, có tiền đồ, chưa lập gia đình, tao nhã, là người hiền lành, công việc ổn định, có nhà có xe... ặc!” - Nắc rượu xong, Mẫn Nhu liếm liếm đôi môi khô ráo, nhìn tiếp. “Muốn kiếm người hữu duyên, cùng một đời ở đến đầu bạc.”

30? Cũng không lớn lắm? Mẫn Nhu lâm vào trầm tư, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, liền quả quyết đưa ra quyết định, móc điện thoại di động đang ở chế độ tắt máy ra.

Mở máy, Mẫn Nhu nhìn số điện thoại dưới tay. Hoa mắt ấn từng con số, Mẫn Nhu nặng nề tựa đầu vào cây cột, cuối cùng, nhấm phím gọi.

Điện thoại kết nối, Mẫn Nhu lại ngủ thiếp đi, thờ nhẹ vào điện thoại.

Rất lâu sau, bên đầu dây kia mới truyền đến giọng nói khàn khàn: “Alo.”

Đối phương như nghe tiếng ngáy của Mẫn Nhu, im lặng một lát, lập tức cúp điện thoại. Mẫn Nhu không biết mình ngủ bao lâu, lúc mở mắt ra trời vẫn tối, trăng còn sáng chưa “xuống núi”.

Mơ hồ nhìn điện thoại di động, sau đó coi tờ báo, bưng tỉnh liền hiểu ra gì đó, cúi đầu lại gọi lại số điện thoại.

Khi điện thoại kết nối thì ý thức Mẫn Nhu hỗn loạn, giọng nói mát lạnh dễ nghe vang lên “alo” thì cô cũng rơi hoàn toàn vào trạng thái mê loạn.

Đối phương không có được câu đáp tương ứng, đang tính cúp điện thoại, Mẫn Nhu liền kêu lên: “Số cuối của chú là 1276 đúng không, hạn cho chú đến đây trong vòng 15 phút ở trạm xe bus đón tôi, nếu không, tôi sẽ không lấy chú làm chồng.”

Đối phương im lặng, im lặng, lại im lặng, bên trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở.

“Chú, chú này, chú vẫn còn đó không? Đây ông chú, này? Đây?”

Đối phương hơi khó chịu, nhin không được trả lời, giọng nói lạnh như tảng băng thanh cao giữa đêm khuya bị đánh thức: “Tiểu thư có phải uống say rồi không?”

Giọng nói đàn ông rất êm ái, tựa như một trận gió mát thổi vào mặt. Mẫn Nhu hưởng thụ nheo mắt, lười biếng tựa lưng mỗi vào cột, tiếng tục la ầm lên trong điện thoại: “Chú à, có phải chú đến thời mãn kinh không, sao lại dài dòng thế, hèn chi không ai chịu lấy chú, cho nên, chú phải nhanh lên, nếu không, tôi sẽ bị người khác lấy đi đó!”

Trong điện thoại truyền đến giọng cười khúc khích của đàn ông, không nhin được, tâm tình vui vẻ lên không ít.

“Cô tại sao lại muốn lấy tôi?”

Mẫn Nhu bĩu môi, vắt hết óc, hai mắt chuyển động, lúc lâu sau mới nhả ra một câu nói: “Vì tôi thấy chú cũng không tệ.”

Nói xong bản thân bật cười khúc khích, ngay cả bản thân cũng không tin là do mình nói ra.

Người đàn ông cười khỏ một tiếng: “Tiểu thư về ngủ đi!”

Mẫn Nhu nhận ra người đàn ông muốn cúp điện thoại, vội vàng ngăn lại la lên: “Không được cúp, nếu chú dám cúp máy, tôi... tôi sẽ đem số điện thoại của chú dán ở nhà vệ sinh.”

Im lặng một lát, người đàn ông hơi thỏa hiệp nói: “Được rồi, tôi không cúp, vậy tôi hỏi cô, làm sao cô biết số điện thoại của tôi?”

“Nhân dân toàn Trung Quốc đều biết, vì sao tôi không biết?” - Mẫn Nhu vừa nói vừa lật tờ báo.

“Toàn Trung Quốc?” - Giọng nói mát lạnh của người đàn ông không khỏi cao lên, cười khê: “Tiểu thư đừng nao loạn nữa, cứ như vậy đi, ngủ ngon.”

“Chú dám cúp! Chú này, chẳng lẽ một chút lương tâm cũng không có! Phụ lòng người khác!” - Tiếng khóc nức nở vang lên, hít hít mũi, khiến đôi phương sợ hãi quên cả cúp máy.

“Không phải chú nói chú muốn tìm vợ sao? Sao bây giờ lại xấu như thế!”

Trước sự lên án của Mẫn Nhu, người đàn ông đầu đầu lựa chọn im lặng.

Chỉ có cô bên kia không ngừng nói: “Chú xem, tôi mới 24, là tuổi nở hoa, là hoa quý nở rục rở, tôi đồng ý gả cho chú, sang năm sẽ có quý tử.”

“Tiểu thư...”

“Chú đừng an ủi tôi, tôi biết quyết định của tôi sẽ làm cho trăm vạn đàn ông tan nát cõi lòng, nhưng vì cứu chú, vì hoàn thành ước nguyện kết hôn của tôi, tôi dứt khoát nhảy xuống hố lửa... ô ô... Chú không có lương tâm, sao vẫn chưa tới trạm xe buýt đón tôi?”

Con gái thất tình thật đáng sợ, con gái thất tình uống say còn đáng sợ hơn, một người đàn ông yên tĩnh bị con gái thất tình say rượu mà gặp nhau chắc chắn là cơn ác mộng, dường như người đàn ông cũng nhận ra, cho nên quả quyết cúp điện thoại.

Mẫn Nhu nghe tiếng tút tút bên trong điện thoại, mắt chớp chớp, nhìn bầu trời đêm, thở dài một tiếng, nằng nặc nhấn phím gọi.

“Này chú có số cuối là 1276, tôi nhất định phải lấy chú! Cho nên, mau tới đây đưa tôi về.”

Sư tử Hà Đông rống xong, Mẫn Nhu buông thả ngòai trên ghé dài, rồi ngủ thiếp đi, cả đêm không hề có giấc mộng...

Mẫn Nhu cảm thấy cả người mềm nhũn như nằm trên mây, dù cô cuộn người thế nào đều cảm thấy rất thoải mái, trong tiềm thức dường như có một cặp mắt rất mãnh liệt đang nhìn mình.

Khi mở mắt ra, hai mắt Mẫn Nhu hỗn độn bị ánh mặt trời chói lóa chiếu vào liền lấy tay che lại, cơn buồn ngủ mất đi, cô tỉnh táo nhìn xung quanh, là trên chiếc giường ở phòng mình.

Đôi mắt khiến cho cô trong lúc mơ màng cũng cảm thấy run run là từ góc tường bắn tới. Mẫn Nhu nuốt nước bọt, khẽ kéo kéo góc chăn, nhìn thấy Chân Ni đang trằm mặc ngòai trên ghé, dùng đôi mắt thù hằn chăm chú quan sát cô ngòai trên giường.

“Ha ha...” - Bối rối kéo khóe miệng, Mẫn Nhu ngòai dậy, xử lý mái tóc dài rối bù của mình. “Chân Ni sớm như vậy? Tại sao không gọi mình?”

Chân Ni tiếp tục giả vờ mặt chết, rất lâu mới nghẹn nói ra một câu: “Nói rồi sao, không đánh thức cậu dậy, mình sáng sớm ở đây làm gì? Chuyện đó phải

hỏi cậu nữa, ba giờ sáng bị dẫn tới đồn cảnh sát, tiểu thư à, cô có phải thành tâm muốn cho mình vào thời kì mãn kinh không hả!”

“Thời kì mãn kinh?” - Mẫn Nhu nhấp nháy mắt, từ này rất quen, hình như cô đã dùng qua nó, nhưng mà, tại sao không nhớ bản thân đã nghe qua ở đâu? Chẳng lẽ trong mộng.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Mẫn Nhu, Chân Ni nổi trận lôi đình, cầm gối đập vào người cô, tức giận mở miệng mắng: “Tên đàn ông đó có gì tốt, cậu cứ như vậy tới khi nào?”

Mẫn Nhu chỉ khẽ quay đầu, híp mắt nhìn chiếc rèm cửa, đôi môi màu hồng vẫn im lặng.

Chân Ni nhìn thấy Mẫn Nhu như thế, vừa nói vừa giận, cũng ngồi không yên nữa, đứng dậy, chống nạnh chỉ vào Mẫn Nhu, cảm giác phần uất nơi đáy lòng trút ra!

“Anh ta Kỷ Mạch Hằng vô sỉ đến mức đó, cậu còn phải chịu nhục hay sao? Rõ ràng không thích cậu, thì đứng ra nên từ chối, còn tốt hơn để cậu ôm hy vọng nhiều năm qua một cách vô ích, quay đầu lại, tất cả đều công dã tràng!”

“Đủ rồi, Chân Ni.” - Mẫn Nhu nhẹ nhàng thở dài, trong giọng nói chát chứa tình cảm mệt mỏi và bất lực.

Chân Ni còn muốn mắng Kỷ Mạch Hằng, lại thấy Mẫn Nhu rất mệt, hai mắt tiền tụy, da thịt nhợt nhạt vì uống rượu quá nhiều nên vẫn hơi ửng hồng, đó cũng là triệu chứng của dị ứng, đành phải ngậm ngùi im miệng lại.

Kết quả của say rượu rất khó chịu, Mẫn Nhu lúc này mới tiêu hóa được lời Chân Ni nói, đồn cảnh sát? Cô chỉ nhớ mình ở quầy bar uống rượu, lại bị người khác đùa giỡn, chuyện sau đó không thể nhớ nổi nữa, nhưng dù say đến đâu cũng không thể tới đồn cảnh sát?

“Mình sao lại ở đồn cảnh sát? Không phải mình tới bar sao?” - Mẫn Nhu cau mày, u mê nhìn Chân Ni.

Trong mắt Chân Ni không còn một mống Mẫn Nhu, tức giận giải thích: “Say như chết, còn đi lung tung, chẳng lẽ mình phải như dân chạy nạn đi tìm cậu? Cũng may có một người hảo tâm báo cảnh sát, nói có một nữ tử quý uống rượu say đang ngồi ở trạm xe buýt ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, nên cảnh sát mới tìm được cậu trước.”

Công dân tốt? Ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố? Cô? Có sao?

Mẫn Nhu theo bản năng sờ mặt mình, tối hôm qua cô đã làm những gì? Còn nữa sao công dân tốt đó lại nói cô ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố?!

“Cũng không biết tối qua có bị đám chó săn bám theo không, nếu như chụp được hình cậu say rượu, không biết sẽ viết bậy bạ gì nữa!”

Sự lo lắng của Chân Ni liền ứng nghiệm, Mẫn Nhu vừa từ trên giường bò dậy, chưa mang dép vào, điện thoại Chân Ni liền vang lên.

“Ông chủ Trương, chào buổi sáng. Sao chứ?” - Âm thanh của Chân Ni tăng vọt, hai mắt mở to, biểu thị sự lo sợ. “Ai nói vậy! Không thể, tuyệt đối không có.” - Chân Ni liếc nhìn Mẫn Nhu đang không hiểu gì cả, hướng về phía điện thoại nói: “Cô ấy đang ở bên tôi, được, tôi sẽ đưa cô ấy tới công ty, được, hiện tại cứ thế đi.”

Cúp điện thoại, Chân Ni chán nản nhìn về mặt mờ mịt của Mẫn Nhu.

“Thế nào rồi Chân Ni?”

“Bộ dạng say xỉn của cậu lên báo rồi!”

Trên màn hình phòng họp, chỉ trong năm giờ ngắn ngủi, tin tức đều lan truyền khắp Internet, thậm chí còn là tin mới nhất.

“Âu Nhiễm Phong đi ăn vụng ở quán bar, Mẫn Nhu thất tình mà uống say.”

Trên trang mở đầu, nguyên một dòng chữ to đầy hứa hẹn hiện lên, giống như sự người khác không biết nhân vật chính là Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong.

Mẫn Nhu vẻ mặt lãnh đạm nhìn trên màn hình, trong đó đúng là cô đang ngồi trên đất ở bar, nằm trong ngực Chân Ni gào khóc, bên kia là người đàn ông đang nghiêng người ôm lấy một người mẫu xinh đẹp quyến rũ ngồi trong chiếc xe thể thao Ferrari.

“Giới truyền thông càng ngày càng mất uy tín nghề nghiệp, sao lại đi đăng mấy cái tin vô căn cứ này rồi lấy ra nói bừa.” - Chân Ni cảm phần cảm tờ báo giải trí ném lên bàn, thờ phỉ phò mắng.

Ông chủ Trương xoa hai bên thái dương, mấy tờ báo này đưa tin không phải vô ích, ai bảo Mẫn Nhu cùng Âu Nhiễm Phong hợp diễn trong phim “Xa nhau”, đôi trai tài gái sắc, trên web càng coi hai người là tình nhân xứng đôi, cho nên mới có thể để một số kẻ lợi dụng viết bài này, giành lợi ích.

“Vậy bây giờ làm sao?” - Ông chủ Trương nói.

Chân Ni nhìn nhìn Mẫn Nhu, cũng phát hiện cô không chỉ không chớp mắt mà còn nhìn tấm ảnh đến gần người, không có bất cứ cảm xúc gì, không khỏi thờ dài nói: “Còn sao nữa, scandal này đâu phải lần một lần hai, đợi vài ngày chờ mình tinh khác lên Bát Quái mà thay thế.”

Mẫn Nhu nhìn tấm ảnh trong đó mình đang khóc thảm thiết, chợt có cảm giác không đáng, chẳng lẽ tình cảm trước kia đều do một bên tình nguyện? Lại nghĩ tới những lời tuyệt tình của anh, trái tim cô thất đau, không kiềm được, giơ tay lên.

“Tôi muốn mở buổi họp báo.”

“A?”

Chân Ni và ông chủ Trương giật mình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mẫn Nhu, tưởng mình nghe lầm, một người trước nay chưa từng quan tâm scandal, nay lại đứng ra giải thích, còn mở hộc báo.

“Chuyện này...” - Ông chủ Trương khó xử kinh ngạc nhìn Chân Ni và Mẫn Nhu, không biết nên nói gì.

“Nhu.” - Chân Ni hoảng sợ phản ứng lại, muốn nói gì đó nhưng tiếng di động lại vang lên.

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn di động không ngừng reo, trên mặt là dãy số lạ, đôi mày nhíu lại, đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhàng ấn xuống, bên tai là một giọng nam lịch sự:

“Nhu, lâu rồi không gặp.”

Giữa hai lông mày Mẫn Nhu nếp uôn càng sâu, đôi mắt nhìn hình chiếu, thần nhiên đáp: “Sao anh lại biết số của tôi?”

Ông nghe vang lên tiếng cười gọi cảm mê người, giọng người đàn ông đùa bỡn: “Anh sao lại không biết số của đại mỹ nhân được?”

“Nếu không có việc gì, tôi cúp trước.”

Mẫn Nhu lạnh lùng đáp trả khiến đôi phương đau đầu, chỉ nghiêm trang nói: “Đến bên cửa sổ nhìn xem.”

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn Chân Ni và ông chủ Trương đang tò mò nhìn, né sang bên, đứng ra khỏi ghế, chậm rãi bước tới cửa kính, lông mi sụp xuống, đôi mắt sáng rực nhìn xuống lầu.

Bên lề đường rộng rãi, một chiếc Ferrari màu bạc dừng lại, sườn xe đều được sản xuất dây chuyền, bóng một người đàn ông tựa vào xe, tay để trên đầu xe, tay còn lại cầm di động.

Nhận ra có cặp mắt nhìn mình ở trên, ngẩng đầu, đôi mắt dài nhỏ hơi nhíu lại, môi hồng không tì vết khẽ nhếch lên, nhìn về phía cửa sổ nhìn người đang cười nhưng vẻ mặt lại không cười.

“Mẫn Nhu, anh rất nhớ em.”

Câu lạc bộ xa xỉ thịnh vượng có vài chiếc xe riêng hạng sang lái vào, nơi này là nơi gặp mặt của những người thuộc tầng lớp giàu có.

Ghế của khách được thiết kế, Mẫn Nhu ngồi trên ghế da, đôi mắt hững hờ nhìn người đàn ông đẹp trai đôi diện đang bình thản nâng ly rượu.

Đẹp trai? Mẫn Nhu đối với từ mình dùng không có nghi ngờ, lần đầu tiên cô đánh giá Âu Nhiễm Phong, không thể không thừa nhận, dáng của anh thật mỹ hoặc, mỗi động tác của anh đều như có tác dụng lôi kéo.

Âu Nhiễm Phong để mặc cho Mẫn Nhu nhìn mình, khóe môi kéo lên mỉm cười, dùng đôi mắt xinh đẹp mê mẩn nhìn Mẫn Nhu với gương mặt nhỏ nhắn, khớp xương ngón tay hiện rõ vuốt mái tóc màu vàng kim, sau đó, dựa lưng vào ghế, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm bên trong lớp áo sơ mi.

Âu Nhiễm Phong có thể nói là bám sát theo loại hình mỹ nam tử, nhưng chỉ là cố tình ở trước mắt Mẫn Nhu, sau khi hợp tác diễn với anh, không hề lưu luyến anh ngược lại còn tránh xa như tránh rắn.

Mẫn Nhu nhận ra ánh mắt mê hoặc của Âu Nhiễm Phong liền ngừng đánh giá anh, sắc mặt không còn hờn giận di chuyển mắt nhìn sang phía dàn nhạc, ý đồ muốn thoát khỏi sự mê hoặc của anh.

“Anh tìm tôi có chuyện gì, nếu không có việc tôi phải đi trước.”

Nhìn Mẫn Nhu chuẩn bị xách giỏ, đứng dậy chạy lấy người, Âu Nhiễm Phong thu lại khí chất mỹ hoặc của mình, ngược mắt ngẩng đầu nhìn Mẫn Nhu tính đứng dậy, cười nói: “Anh tới thăm bạn diễn không được sao?”

“Diễn đã xong rồi, cá nhân tôi cảm thấy chúng ta không cần lén lút gặp mặt.”

Nụ cười trên mặt Âu Nhiễm Phong đối với thái độ lãnh đạm của Mẫn Nhu dần dần biến mất, trước sau như một, công tử phong lưu như anh ở trước mặt Mẫn Nhu lại thất bại, liền nhíu mày, đặt ly rượu xuống, bình thản đứng dậy, đuổi theo.

Bước đi trên lối nhỏ được lót tấm thảm làm bằng da dê, Mẫn Nhu không để ý có tiếng bước chân đuổi theo sau, chẳng qua cô nhìn thấy bóng người quen thuộc chân liền chậm lại, cả người đông cứng, quên cả cử động.

Bên hành lang kia, Kỷ Mạch Hằng im lặng đứng đó, dáng vẻ anh tuấn xuất chúng, cửa nhà vệ sinh mở ra, Mẫn Tiệp đi ra, nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng liền nở nụ cười hạnh phúc xinh đẹp.

Kỷ Mạch Hằng chú tâm nhìn Mẫn Tiệp, liền bước tới, Mẫn Tiệp kéo lấy tay anh, anh cực lực phối hợp hơi cúi người, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi anh.

Anh chỉ cười nhẹ, yêu thương hôn lên đỉnh đầu Mẫn Tiệp, Mẫn Tiệp then thùng đánh anh, rồi quàng qua khuỷu tay của anh.

Mẫn Nhu chỉ cảm thấy lần thứ hai khi nhìn thấy họ thân mật cảm giác thế giới như xoay chuyển, tay chân lạnh ngắt, chiếc túi trong tay bị bóp đến méo mó. Giờ này, cô nên trốn, trốn đến một góc không có ai, bình ổn tâm trạng, nhưng khi ánh mắt anh đưa sang, cô quên hết tất cả, chỉ ngốc nghếch dừng chân lại.

Kỷ Mạch Hằng theo cảm giác nhìn hướng về Mẫn Nhu, thấy cô ngỡ ngác đứng cách đó không xa, vẻ đẹp kinh diễm động lòng người lại gây yếu tiều tụy, đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó nhìn người đàn ông tóc vàng đang đi tới gần, chỉ còn vẻ lạnh lùng chế giễu.

Mẫn Tiệp không nhìn thấy Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng ôm Mẫn Tiệp, không nhìn Mẫn Nhu nữa, quay lại với dáng vẻ ôn nhu như nước đối xử với Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu chỉ cảm thấy ngực đau, ánh mắt muốn rời đi nhưng không thể, tự hành hạ bản thân nhìn theo dáng vẻ ân ái của họ. Cổ họng như bị bàn tay không lồ bóp chặt khiến cô không thở nổi, cô bất lực tìm không thấy chỗ dựa.

“Là anh ta sao?” - Giọng nói nhẹ nhàng hỏi thăm như khẳng định, Mẫn Nhu không quan tâm, chỉ nhìn về trước.

Âu Nhiễm Phong hơi nghiêng người, anh cao hơn Mẫn Nhu cả một cái đầu, từ trên nhìn xuống, cũng có thể thấy được đôi mắt xinh đẹp đang nhìn ra xa dâng lên màn hơi nước, đôi môi bị cắn chặt mà trắng toát.

“Ồ phim trường diễn sai cũng vì anh ta, tối qua uống rượu cũng vì anh ta sao?”

Âu Nhiễm Phong giấu cợt hỏi ngược lại Mẫn Nhu, khiến cô không còn trốn tránh, ở trước mặt một người ngoài bao nhiêu tâm sự ẩn giấu đều phơi ra, cũng khiến cô thẹn quá hóa giận

“Không phải chuyện của anh.” - Lạnh lùng bác bỏ, không quan tâm tới anh, xoay người bước nhanh tới thang máy.

Cô không có dũng khí ở cùng một chỗ với Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp, cô sợ bản thân vì oán giận mà thiếu kiềm chế nổi điên làm ra chuyện không tưởng nổi.

“Nếu muốn quản thì sao? Anh ta đã có người phụ nữ khác, em cũng nên kiếm người đàn ông khác? Với khả năng của em, có thể tìm được người tốt hơn.”

Tiếng của Âu Nhiễm Phong mỗi lúc một xa, cô không muốn nghe nhưng từng chữ một lại lọt vào tai.

Bên trong thang máy, cô nhìn trong gương người con gái này ngày càng sa sút, đôi mắt tự tin sáng rực đã mất đi chỉ còn đầy đau thương, che giấu không được già cỗi trong tâm.

Cô hận Kỷ Mạch Hằng, hận Mẫn Tiệp, nhìn hai người họ hạnh phúc, giống như đang thưởng thức chính sự ngu ngốc của bản thân, nhắc nhở cô, ba năm qua cô đã tự mình đa tình, tự cho rằng mình đúng.

Khóe miệng cứng ngắc, cong lên khổ sở cho cô hiểu, cô vẫn là kẻ bại trận không có tư cách có được hạnh phúc.

Âu Nhiễm Phong nói đúng, nếu cô đồng ý, đàn ông tốt hơn Kỷ Mạch Hằng có khối người, nhưng mà cô lại chung tình yêu đơn phương người đàn ông lạnh lùng này, không phải vì thân phận và địa vị của anh, chỉ vì một nụ cười của ba năm trước.

Nhưng cũng chính nó đã hủy đi tình yêu của cô, khiến cô thua thê thảm, thua đến mức không dám tin vào tình yêu nữa, thua...

Tự giễu cợt mình liếc mắt nhìn người con gái sa sút trong gương lần cuối, xoay người, phủ lên mình vẻ kiêu ngạo, bước ra thang máy.

Cửa thang máy vừa mở thì đám phóng viên và nhiếp ảnh đã chực sẵn khiến cô chùn bước, nhất là đám phóng viên lúc nào cũng tò mò chuyện bí mật vui vẻ khi thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, lui về sau muốn bỏ chạy, không cẩn thận đụng phải vách tường thật.

“A!”

Tiếng kêu thất thanh trong đại sảnh vang lên, thu hút ánh mắt của đám ký giả, nhưng trừ âm thanh thang máy, và sảnh trống rỗng thì không còn có tiếng người.

Chỗ dựa rộng rãi ở sau, Mẫn Nhu kinh hãi ôm ngực, trên vai trắng nõn là một đôi bàn tay to, từ cổ tay hướng lên trên là bộ tây trang màu đen, cùng với áo sơ mi trắng tuyết đối anh tuấn xuất chúng.

Mẫn Nhu mở to mắt kinh ngạc nhìn, trở mắt nhìn người hảo tâm. Mẫn Nhu nhìn anh chăm chú khiến anh không được tự nhiên, sắc môi hơi nhạt, lông mi dài chế nhạo giương lên, thần nhiên cười, lại như lãng nguyệt thanh huy, đáng vẻ sang trọng lịch sự tao nhã, khiến cho người khác không có cảm giác bị khinh thường.

“Nếu muốn tránh đám ký giả thì đi cùng tôi.”

Mẫn Nhu sững sờ, không kịp phản ứng, nhìn theo bóng lưng anh từ xa mới khôi phục lại não, nhưng cũng khiến cô do dự không biết có nên đi cùng không. Bởi vì người đàn ông này không phải ai khác, chính là vị hôn phu của Mẫn Tiệp - Lục Thiếu Phàm!

Trong bãi đỗ xe, một chiếc Lamborghini uy phong đứng bên cạnh các xe khác, Mẫn Nhu cau mày, đi theo sau lưng Lục Thiếu Phàm, nhìn anh mở khóa xe, bước chân ưu nhã đi tới bên cạnh xe.

Chỉ thấy anh cúi người, cánh tay dài duỗi một cái, mở ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, giống như thân sĩ Châu Âu, tác phong nhanh nhẹn đợi cô ngồi vào ghế.

Mẫn Nhu mắt liếc Lục Thiếu Phàm tuấn mạo thanh nhã thoát trần, đôi mắt thâm thúy như thấu triệt mọi thứ, trong con ngươi không nhìn thấy bất kỳ gì khác thường, nhưng vẫn là đứng nguyên tại chỗ, không đi về phía trước.

Cô không biết mình tại sao lại tin tưởng người đàn ông chỉ mới gặp vài lần như vậy, nếu không có Mẫn Tiệp giới thiệu, bọn họ thậm chí chỉ có thể nói là người xa lạ, coi như gặp nhau cũng không quen biết, có điều, lúc anh mang cô rời khỏi, cô giống như là bị trúng độc, chẳng hỏi han gì, liền theo anh vào lối đi của VIP.

Lục Thiếu Phàm vẫn duy trì động tác mở cửa, khuôn mặt thanh nhã bất phạm không hề mất kiên nhẫn, ngược lại, giống như là xem thấu Mẫn Nhu nhỏ bé, khóe miệng chợt cong lên.

“Tôi không phải là muốn giúp cô, có điều những phóng viên gây phiền toái không ngừng không chỉ một mình cô.”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, trên mặt của anh ta có một chút bất đắc dĩ, Mẫn Nhu bưng tỉnh hiểu ra, nhớ lại ngày đó ở bên trong xe thấy tờ báo, không khỏi một hồi ngưng ngóng, cũng không phân vân nữa, mấy bước tiến lên, vào xe thể thao.

Xe thể thao lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, không làm cho mọi người kinh ngạc, nơi này là nơi người giàu hay tụ tập, xe Lamborghini ở trong mắt bọn họ cũng không xa lạ gì, huống chi, bọn họ biết, hôm nay, Mẫn Nhu không có lái xe, mà xe Âu Nhiễm Phong lại là Ferrari.

Xe thể thao tăng tốc độ trên đường lớn, mà bên trong xe, cũng là không khí trầm mặc làm người ta hít thở không thông.

Mẫn Nhu không biết nên nói những gì, khóe mắt thỉnh thoảng hướng về Lục Thiếu Phàm, đôi môi anh mím chặt, ánh mắt nhìn phía trước, bình tĩnh như vị thần cao quý, khuôn mặt hoàn mỹ lại nhã nhặn, không giống những công tử phú quý xa hoa luôn cố tỏ ra mình có mị lực.

Một người đàn ông như vậy, không thể so với Kỷ Mạch Hằng kém, thậm chí, lại càng thêm xuất sắc, có điều, Mẫn Tiệp lại lựa chọn Kỷ Mạch Hằng, lựa chọn đối với cô chỉ là tổn thương, mà không phải thành toàn.

Không muốn lại nhớ đến Kỷ Mạch Hằng, mỗi lần hồi tưởng, sẽ chỉ cứa vào vết thương chưa khép lại thêm một dao, để cho cô đã đau lại càng thêm đau.

Đột nhiên, đối với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu có một loại đồng cảm, Mẫn Tiệp đối với anh ta phản bội chẳng lẽ anh lại không biết? Nếu anh ta biết, sao lại chẳng có phản ứng gì cả?

Chẳng những không tức giận trả thù, mà còn lặng lẽ thành toàn?

“Làm gì nhìn tôi như vậy?”

Lục Thiếu Phàm không có quay đầu qua, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng lại đột nhiên mở miệng hỏi.

Mẫn Nhu vẫn bị suy nghĩ lung tung của mình chiếm cứ lấy suy nghĩ, đợi cô phản ứng kịp liền trở nên quần bách, sắc mặt thẹn thùng vội ho một tiếng, đưa mắt không được tự nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Không có gì, ngắm phong cảnh một chút mà thôi.”

Lục Thiếu Phàm không nói thêm gì, nhưng sau khi nghe Mẫn Nhu không tự nhiên trả lời, khẽ mỉm cười, trên mặt lúc đầu trong trẻo lạnh lùng sau đó lại trở nên vui vẻ.

Sau một hồi trầm mặc, Mẫn Nhu đột nhiên mở miệng: “Tôi đã thấy Mẫn Tiệp.”

“Ừ.”

Lục Thiếu Phàm chẳng qua là nhàn nhạt đáp một tiếng, không dùng từ ngữ dư thừa nào để biểu đạt tâm tình trong giờ phút này của anh.

Mẫn Nhu không hiểu nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, không nhịn được lại một lần nói, còn đọc nhấn rõ từng chữ từng chữ mà nói: “Tôi nói, tôi đã thấy Mẫn Tiệp.”

Anh ta như cũ vẫn tỏ ra kiêu như việc không liên quan đến mình, lần này, ngay cả một tiếng cũng lười phải ứng, trực tiếp lựa chọn trầm mặc.

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm khác người, khó có thể tin, “Anh chẳng lẽ không quan tâm vị hôn thê của mình sao?”

Ánh mắt của anh ta hơi đổi, mở to mắt nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, khoe miệng khẽ giương lên, dùng để nói rõ tâm tình của anh.

“Tôi cũng thấy cô ấy.”

Ước chừng 15 phút sau, Lục Thiếu Phàm mới cho cô một đáp án.

Anh ta nói anh ta cũng thấy Mẫn Tiệp rồi, thấy được, điều này ám chỉ cái gì, không cần cô nói rõ, trong lòng cũng hiểu tận tường.

Sau mấy phút lúng túng, Mẫn Nhu còn tò mò hỏi: “Anh không tức giận? Khi anh chứng kiến cảnh người con gái của mình nằm trong lòng người đàn ông khác?” Có điều, nửa câu nói sau này bị cô đem giấu ở trong bụng.

Lục Thiếu Phàm gõ ngón tay thon dài trên tay lái, đến đèn đỏ thì dừng xe lại, quay mặt sang, nhìn vào Mẫn Nhu vẻ mặt đồng cảm, bộ dạng phục tùng, cười một tiếng, còn duy trì với anh một khí chất ưu nhã cùng cao quý.

“Tại sao tôi phải tức giận?”

“Cô ấy là vị hôn thê của anh, ở chung với người đàn ông khác, anh không để tâm sao?”

Nghe giọng nói Lục Thiếu Phàm bình tĩnh trầm lắng, lửa giận của Mẫn Nhu dấy lên, chỉ vì hấn không tức giận lại khiến cho cô trở nên bức mình, lời nói cũng trở nên mạnh mẽ.

“Cô cũng nói, cô ấy chỉ là vị hôn thê của tôi, cũng chưa phải vợ, cô ấy có quyền quen biết bạn bè, đây là chuyện tôi không thể can thiệp.”

“Anh!” Mẫn Nhu chưa từng gặp qua người đàn ông nào mặt dày như vậy, nghe được vị hôn thê cùng với người khác, chẳng những không tức giận, còn giúp họ giải vây, thật là ngoại tộc, tuyệt đối ngoại tộc!

Nhìn Mẫn Nhu giận đến phình hai gò má, có lẽ cô thẹn quá trở nên giận dữ, Lục Thiếu Phàm lại trở nên buồn cười mặc cho Mẫn Nhu hướng về phía anh nổi giận đùng đùng. Đèn đỏ đổi đèn xanh, khi xe thể thao lần nữa khởi động thì Mẫn Nhu bắt mẫn hô: “Tôi muốn xuống xe!”

Hai hàng lông mày Lục Thiếu Phàm nhíu lại, trở nên bất đắc dĩ, nhìn Mẫn Nhu mặt đã trở nên đen xì, không nói thêm lời, như ý cô mong muốn, đem xe dừng lại ở ven đường.

“Phanh!”

Cô quật cường đập cửa mà ra khỏi, đằng sau kính chiếu hậu anh vẫn nhìn, trên khuôn mặt tuần tú chột khế dâng lên nụ cười, cũng chỉ là mấy giây, anh liền thu lại nụ cười, khôi phục lại bộ dáng chàng trai ưu nhã ung dung, đập cần ga, nghênh ngang rời khỏi.

Mẫn Nhu đi vài bước, nghe được sau lưng vang lên âm thanh to tường, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Lục Thiếu Phàm lái xe đi.

Đứng ở ven đường, nhìn dòng xe chạy tới chạy lui, Mẫn Nhu trở nên trầm mặc, cô căm giận trừng mắt nhìn về hướng xe thể thao của Lục Thiếu Phàm biến mất.

Anh ta nhất định biết nơi này khó bắt xe, nhất định biết!

Nửa giờ sau khi đứng yên tại chỗ, Mẫn Nhu có thể vạn phần khẳng định, người đàn ông bề ngoài nho nhã đó thực chất là “Mặt người dạ thú”!

Khom lưng rũ bấp chân đau nhức, ánh nắng mặt trời gay gắt làm mồ hôi trên người cô không ngừng đổ, cô đối với Lục Thiếu Phàm càng trở nên oán giận, anh ta với cô tội lỗi ngày càng chồng chất!

“Hello, Chân Ni, cậu tới đón mình về đi, mình không bắt được xe.” Mẫn Nhu cuối cùng vẫn là quyết định thoát khỏi cảnh đứng đợi bơ vơ như vậy, “Ách, nơi này là...”

Mẫn Nhu nhìn xung quanh, cũng là không nhìn dấu hiệu nào chỉ địa điểm cả, trước mắt lại chột lên tròng mắt đen trầm tĩnh mà tỏ ra hài hước, nhất thời sau gáy nóng lên, cũng không không chế, tức giận mở to miệng hét: “Lục Thiếu Phàm anh là tên khốn kiếp!”

Mẫn Nhu đi chân trần ngồi trên sô pha, đôi mắt buồn chán không hồn không giận nhìn tivi, tùy tiện đổi kênh, vừa hay nhìn thấy trên màn ảnh là hình ảnh của mình.

“Nghe nói, Âu Nhiễm Phong mấy ngày trước bí mật quay về thành phố A, hư hư thực thực là vì muốn Mẫn Nhu vui vẻ, có lẽ do quá trình đóng phim “Xa

nhau” nên tình cảm bộc phát, không biết là người yêu thật sự hay chỉ vì cố tình lãng xê, nói vậy tương lai còn xa, mọi người nên...”

Nghe phát thanh viên giảng giải, da đầu Mẫn Nhu liền tê dại, tắt tivi từ trên ghế đứng dậy, áo sơ mi rộng thùng thình, bàn chân trắng mịn bước dài, đến bên bàn ăn, cầm lấy thịt bò, điện thoại vang lên cắt ngang.

“Nhu, chiều nay cậu đi tới bách hóa Đại Dương, người tài trợ cho “Xa nhau” đã giúp cậu chuẩn bị trang sức, muốn cậu qua thử, tới lễ thì mang.”

Mẫn Nhu đáp ứng, cúp điện thoại, ánh mắt âm đạm liếc quanh căn phòng bừa bãi, không khỏi cười khổ cuộc sống cứ như thế mà kết thúc sao?

Cartier giữ độc quyền về sản phẩm, Mẫn Nhu ăn mặc đơn giản chiếc áo gió màu xanh cộng thêm chiếc quần dài bó sát, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ trang điểm nhẹ, che đi vẻ tiêu tụy, đeo kính râm xuất hiện ở quầy tính tiền.

“Là Mẫn Nhu tiểu thư phải không?” - Một người nhân viên không chắc chắn hỏi, trên mặt lộ vẻ kích động cùng loại cảm giác ngưỡng mộ.

Mẫn Nhu nghe tiếng quay lại, liền nhìn thấy một người nhân viên còn tuổi xuân sùng bái nhìn mình, cô không giận, mỉm cười, nở nụ cười thân thiết, gật gật đầu, rồi đi theo trợ lý vào phòng dành cho khách vip.

“Oa, thật là Mẫn Nhu!! Mình nhìn thấy Mẫn Nhu.”

Bên trong cửa hàng, vì sự xuất hiện của Mẫn Nhu mà không khí sôi động hẳn lên, nhân viên cũng làm việc nhiệt tình tựa hồ muốn để lại ấn tượng tốt với đại minh tinh này.

“Cảm ơn Mẫn tiểu thư đã tới, số trang sức này, tôi sẽ bảo trợ lý ở quầy lễ tân đưa tới.”

Mẫn Nhu mỉm cười cùng vị quản lý nói chuyện khách khí, sau đó rời khỏi phòng dành cho khách vip cô lại đeo kính râm, cô không muốn bị nhiều người nhận ra.

“Chiếc nhẫn kim cương này thế nào? Hằng?”

Giọng nói trong veo xinh đẹp tuyệt trần cực kì quen thuộc khiến Mẫn Nhu cảm hận, tựa như mũi tên nhọn xuyên qua ngực cô, khiến cô khó thở, đau đến không chịu nổi, chỉ có thể yếu ớt đứng sau tủ kính to.

Người phụ nữ đó vẫn cao quý thanh nhã như vậy, lúc nào cũng biết lợi dụng yêu thế của mình, ở trước mặt đàn ông tỏ vẻ nhu nhược, điều đó Mẫn Nhu cô làm không được, mà đàn ông thì thích đàn bà cần sự bảo vệ, như thế mới thỏa mãn được chủ nghĩa đàn ông, hai chị em kết thúc cũng khác nhau một trời một vực.

Cô bị ném sang một bên, Mẫn Tiệp lại có được người cô yêu, như công chúa được che chở trong lòng bàn tay.

Phía bên kia tủ kính, người đàn ông lạnh lùng cúi người, ngón tay thon dài âu yếm vuốt ve mái tóc của Mẫn Tiệp, khước miệng dâng lên cảm giác hạnh phúc, anh nói: “Chỉ cần em đeo, thì cái gì cũng đẹp.”

Anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lời anh nói đủ để chứng minh anh quan tâm đến Mẫn Tiệp. Đúng vậy, đó là quan tâm, lúc trước, anh đưa cô đi dạo phố? Trong ba năm đó, chưa có một giây phút nào, anh lại cười với cô như thế?

Không có, không có, anh không thương cô, cho nên không quan tâm cô, lúc cô đau khổ bị ai, anh cũng không quan trọng, há lại nhớ trong lòng?

Mẫn Tiệp thẹn thùng mà giận, nhưng ánh mắt của Kỷ Mạch Hằng là ánh mắt của hai người yêu nhau, ánh mắt lưu luyến đó rơi vào tầm nhìn của Mẫn Nhu.

Rõ ràng đừng quan tâm, nên xoay người bỏ đi nhưng cô lại như cây đinh đóng yên tại chỗ, ép buộc bản thân chịu đựng nỗi đau tê tái này, chẳng lẽ nó muốn nói rằng cô đã bị coi thường sao?

Mẫn Nhu, mày bị coi thường, mày biết rõ anh ấy chưa từng để mày vào lòng, mày vẫn hy vọng xa vời có thể chiếm được một góc nhỏ!

“Nhưng em, em cảm thấy chiếc nhẫn công chúa có mặt vuông cũng rất đẹp, anh thấy thế nào?”

Mẫn Tiệp cau mày, dựa vào vai Kỷ Mạch Hằng, làm nũng, cầm hai chiếc nhẫn kim cương đang đưa trước mặt, ánh mắt sáng ngời.

“Vậy mua cả hai.”

Trong giọng nói nhàn nhạt của Kỷ Mạch Hằng đã thể hiện sự cung chiêu với Mẫn Tiệp, không hề phản đối sự thân mật của Mẫn Tiệp cũng không vui mừng.

“Nhẫn đính hôn sao lại mua hai cái? Một là được rồi!”

Tay Mẫn Nhu tựa vào tủ kính khế lạnh cả người, “nhẫn đính hôn” ba chữ này khiến cô như bị hắt một gáo nước lạnh, ngo ngẩn thần thờ.

“Vậy thì lấy cái này.” - Kỷ Mạch Hằng cầm lấy chiếc nhẫn công chúa mặt vuông trong tay Mẫn Tiệp đưa cho nhân viên. “Gói lại đi.”

Nhìn theo bóng lưng hạnh phúc của hai người xa dần, như bị xát muối lên vết thương vẫn chưa lành hẳn, tin đính hôn như trời giáng khiến cô không biết làm sao.

Thất hồn lạc phách, bước ra khỏi tủ kính, Mẫn Nhu không quan tâm đến ánh mắt ái mộ của người xung quanh, đôi mắt rã rời đi ra khỏi cửa. Anh muốn đính hôn, buồn cười, cô đâu lại không phải là cô.

Cô rất muốn làm cô dâu của anh, tình cảm sâu đậm như thế, đến lúc biết anh lấy người khác, bao nhiêu tuyệt vọng đau đớn!

“Đàn ông như vậy em cần gì lưu luyến? Con ếch ba chân tìm thì khó, đàn ông hai đùi đầy đường ra đấy.”

Ở bãi đỗ xe, Mẫn Nhu nhìn người đàn ông có dung nhan tựa như yêu mị đang tựa vào cửa xe cô, không để ý tới thái độ giễu cợt của anh liền đi thẳng về ghế lái.

Âu Nhiễm Phong hai tay vòng trước ngực, đôi môi khiêu gợi nhất lên, đưa người đến Mẫn Nhu, cả người cô tỏa ra luồng hơi thở lãnh đạm.

“Em khóc sao?”

Luồng hơi thở ấm áp phun vào tóc nàng, Mẫn Nhu quật cường nghiêng đầu, tạo ra khoảng cách với anh: “Không có!”

“Vậy tại sao lại mang kính râm?” - Nói xong, đôi bàn tay mỹ lệ muốn lấy đi kính râm trên sống mũi Mẫn Nhu, lại bị cô nhắc người né tránh.

Ở bên trong bãi đậu xe, cô tức giận cảnh cáo: “Đừng đi theo tôi, nếu không, sau này ngay cả bạn bè cũng không thể làm.”

Tiếng động cơ tăng nhanh vang lên, quẹo thật nhanh, âm thanh vang vọng khắp bãi đỗ xe, Âu Nhiễm Phong vẻ mặt bồn chồn nhìn gương mặt lạnh lẽo của Mẫn Nhu, đôi mắt phượng phong tình vạn chủng hiện lên sự chân thành hiếm thấy.

Trấn an lồng ngực, Âu Nhiễm Phong nhíu mày, tự giễu cợt bản thân.

Xoay người, nhanh chóng nhảy lên xe, nhấn ga, hăng hái đuổi theo sát sau.

Cách không xa bách hóa Đại Dương có một ngã tư, tiếng xe va chạm mạnh âm thanh vỡ nát vang đến tận chân trời, tay Âu Nhiễm Phong cứng đờ, đôi mắt hốt hoảng nhìn dòng xe đang bị vây lại, liền thắng gấp mở cửa xe đi ra.

Tiếng đèn báo hiệu màu đỏ của xe cảnh sát chói mắt lóe lên, Âu Nhiễm Phong không an tâm chen lấn đi qua đám người, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Hai chiếc xe chạm vào nhau, một chiếc xe có bảng số anh rất quen, đó là bảng số xe của chiếc xe mà anh đã dựa lưng vào khi ở bãi đỗ. Ánh mắt dừng lại, nhìn đầu xe bể nát tan tành, quần chúng xung quanh ai cũng vây lại ca thán, lúc này anh luống cuống hoảng hốt không biết theo ai.

Xe cứu thương tới, nhân viên bảo hộ đặt giá xuống, vội vàng mở cửa xe, đưa người bị thương ngồi ở vị trí lái ra.

“Bác sĩ, cứu người trong xe này đã.”

Hai tay Âu Nhiễm Phong run lên bắt lấy tay bác sĩ, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm cửa xe khép chặt, đưa bác sĩ tới trước xe Mẫn Nhu.

“Tiên sinh, anh đừng vội.” - Một vị cảnh sát thấy hành động của Âu Nhiễm Phong như kẻ điên, vội vàng lên tiếng khuyên can, lại bị anh đẩy ra.

“Cút đi.” - Đôi mắt ửng đỏ chứa sự bất an sợ hãi, nắm lấy cổ áo bác sĩ dùng sức và lực.

Vị bác sĩ vô tội vẫn không nói nhiều, khi nhìn thấy hai bàn tay Âu Nhiễm Phong, ông mới nói: “Tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải không muốn cứu cô ấy mà cô ấy đã bị mang đi rồi!”

Âu Nhiễm Phong thoáng nghi ngờ ánh mắt chất vấn nhìn bác sĩ khiến ông run lên, vội nói: “Lúc này một vị tiên sinh đã đưa cô ấy tới bệnh viện.”

“Chẳng qua là vết thương nhỏ mà thôi, không cần lo lắng quá, chỉ cần chú ý chăm sóc, sau này sẽ không để lại sẹo.”

Bên trong phòng cấp cứu, hai mắt Mẫn Nhu chán nản cúi đầu, lời an ủi của bác sĩ cô chẳng nghe vào bao nhiêu.

Bên ngoài phòng, một dáng người cao ráo khẽ tựa vào tường, trên người mặc bộ đồ tây màu cà phê, mái tóc ngắn sạch sẽ đen như mực, mang đến cho người ta cảm giác thanh thoát thoải mái, gương mặt tuấn tú nho nhã cũng khiến anh trở thành một cảnh đẹp trong bệnh viện.

“Ba!”

Một bàn tay nặng nề đánh lên Lục Thiếu Phàm, ánh mắt khẽ chớp, quay đầu lại, một thanh niên mặc áo trắng ái muội nhìn anh cười.

“Sao cậu lại ở đây?”

Lục Thiếu Phàm nói mát một tiếng không câu nệ tiểu tiết, đôi mắt liếc nhìn kẻ lăm chuyện, nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, rồi lại lạnh nhạt nhìn ra phía bồn hoa ngoài bệnh viện.

Vẻ mặt thanh nhã không bộc lộ cảm xúc, cứ đứng thản nhiên, cao quý như quý tộc Châu Âu, khiến người khác chiêm ngưỡng sùng bái.

Khóe miệng vị bác sĩ trẻ cười sâu hơn, ánh mắt lướt nhìn Lục Thiếu Phàm, rồi nhìn vào trong phòng cấp cứu, dù không nhìn thấy gì, nhưng mà theo những tài liệu trực tiếp có được làm sao không biết chuyện gì xảy ra?

“Bác sĩ Lý là chủ nhiệm khoa não giỏi nhất, còn gì mà không an tâm?”

Lục Thiếu Phàm khẽ đảo mắt, chú ý đến cặp mắt ranh mãnh của vị bác sĩ trẻ. “Mình không có lo.”

Bình thản nói, không ai tin, ít nhất vị bác sĩ này không tin.

“Một tắc cũng không rời khỏi đây? Còn sợ cô ấy gặp chuyện gì sao?”

Trước thái độ hỏi thăm quán chặt lấy không ngừng, Lục Thiếu Phàm lựa chọn không quan tâm, khi nhìn thấy Mẫn Nhu từ trong bước ra ngoài, liền rời khỏi vách tường, cả người đứng thẳng.

Sau lưng là tên Tiểu Cường đang nhin cười trộm.

Mẫn Nhu dùng tay che lấy miếng băng ngay trán, chậm rãi đi tới cửa thì thấy Lục Thiếu Phàm đứng đó, một tay đút trong túi quần, một tay thả lỏng bên

người, ánh mắt như trăng sáng, tuy sáng trong nhưng mỹ cảm. Anh cứ thế yên lặng đứng đó, nhưng không ai dám coi thường sự hiện hữu của anh.

“Thế nào?”

Mẫn Nhu nhẹ nhàng lắc đầu, lời nói biểu thị sự mệt mỏi: “Không sao, chỉ là xây sát nhẹ.”

“Là Mẫn Nhu tiểu thư thật không?”

Một giọng nam hài hước vui mừng vang lên, không thể không khiến Mẫn Nhu chú ý. Mẫn Nhu nhìn vị bác sĩ trẻ cô đã từng gặp một lần hai tay rút trong túi áo, mặt nở nụ cười thân thiện nhìn cô.

“Tôi là bạn của Lục Thiếu Phàm, lần trước chưa kịp chào hỏi.” - Nói xong, anh ta đi về trước, đứng song song với Lục Thiếu Phàm, rút bàn tay trong túi ra hướng về Mẫn Nhu. “Tôi tên là Thẩm Tấn Hàm.”

Mẫn Nhu cũng không nói thêm, cũng lịch sự cầm tay Thẩm Tấn Hàm, lễ phép nói: “Mẫn Nhu.”

Nghe Mẫn Nhu tự giới thiệu mình xong, vẻ nghiêm túc vừa được mấy giây liền biến mất, Thẩm Tấn Hàm như đưa trẻ nghiêng đầu nhướn mày nhìn Lục Thiếu Phàm: “Tôi nói cậu biết, người ta là đại minh tinh.”

Lục Thiếu Phàm liếc mắt nhìn anh ta, dù động tác mau lẹ nhưng vẫn bị Mẫn Nhu nhìn thấy, nhìn không được bật cười khúc khích. Một người đàn ông cao nhũ như vậy lại làm hành động như phụ nữ vậy mà vô cùng đáng yêu!

Nhưng tiếng cười này khiến cho đôi mắt sâu thẳm mà gọn sóng của Lục Thiếu Phàm dừng lại trên mặt cô không rời đi, ngưng đọng, sau đó khẽ chép miệng, dời mắt đi.

Không biết vì sao, cô rất sợ khi đối diện với “anh rể”, chỉ cần ánh mắt anh nhìn sang, cô liền buông vũ khí đầu hàng.

Thẩm Tấn Hàm quan sát hai người ánh mắt loạn cả lên, ho một tiếng, nghiêm túc nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Tiền người ta một đoạn đi, dù sao cũng tiện đường mà.”

Nghe Thẩm Tấn Hàm nói, trên đầu Mẫn Nhu lộ ba đường đen, khóe miệng kéo lên, tiện đường? Cô vẫn chưa nói địa chỉ cho họ mà?

Cô nghĩ Lục Thiếu Phàm sẽ cự tuyệt, anh lại thản nhiên gật đầu, nhìn về mặt hắc tuyến của Mẫn Nhu, chậm rãi nói: “Đúng là tiện đường.”

Khóe miệng Mẫn Nhu càng run mãnh liệt, xoay người, nhìn đường mình vừa đi tới, lúc xoay người cô cảm thấy khóe miệng của Lục Thiếu Phàm chứa nụ cười thản nhiên.

Khi đi qua hành lang, Mẫn Nhu cùng với người đàn ông đi phía sau cũng không biết làm gì. Đột nhiên dừng lại, nhìn về phía vị thị trưởng anh tuấn ung

dung cao nhã nói: “Không cần anh đưa tôi đi, anh nhật lý vạn ky, tôi chỉ là một thị dân nhỏ nhoi làm sao dám đón nhận ý tốt của anh, anh cũng đừng theo... ách, về đi.”

Lục Thiếu Phạm nhìn người con gái nhỏ trước mắt, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nịnh hót, nhưng đôi mắt sáng to lại chứa sự tức giận, xem ra phải chịu nhiều khổ cực?

“Làm người của dân, tôi cần đưa chủ nhân bị thương an toàn trở về nhà.”

Lời nói vân đạm phong khinh, lấy cớ như lẽ đương nhiên, hơn nữa vẻ mặt ôn hòa thanh nhã khiến Mẫn Nhu ngẩn ra, nghẹn lời không nói được thêm nữa.

Hai người mắt to trùng mắt nhỏ, cuối cùng Mẫn Nhu thỏa hiệp, buông hạ hai vai, giống như chỉ đầu thau gà mẹ, vừa định cất bước, ánh mắt cô lại nhìn thấy đôi nam nữ! Chỉ một bước ngắn nhưng với cô lại là khoảng cách của cả dải ngân hà.

Cô không vượt qua được, anh cũng không dám đi qua.

Kỷ Mạch Hằng cẩn thận đỡ lấy Mẫn Tiệp, mỗi hành động lộ vẻ vui sướng khẩn trương, nụ cười hạnh phúc trên mặt Mẫn Tiệp cũng khiến chân cô đứng không vững. Trong mắt Kỷ Mạch Hằng chỉ có mình Mẫn Tiệp, dù cô đứng trước mắt anh, anh cũng không liếc nhìn.

“Anh không phải muốn đưa tôi về sao?”

Hai mắt khô khốc, không hề có màn hơi nước, chẳng qua nỗi đau đã tích tụ trong vô tận, cô xoay người nhìn người phía sau nhẹ nhàng nói.

Cô thật sự rất mệt, mệt mỏi, không còn sức để tranh đoạt, cho nên khi xoay người nhìn Lục Thiếu Phạm thì không hề nghĩ tới mối quan hệ lúng túng giữa anh và cô, chẳng qua như giữ lấy được nhánh cây cứu mạng, không muốn buông ra.

Lục Thiếu Phạm nhìn bộ dạng phục tùng của Mẫn Nhu cố ý che đi sự bi ai, nói là lâu nhưng chỉ mất mấy giây để nhìn, khóe môi cong lên đúng độ, ưu nhã tác phong nhanh nhẹn.

“Được.”

Anh tự mình bước tới sát gót chân cô, nhìn đôi mắt cô ửng hồng, bình tĩnh nói: “Tôi đưa cô về.”

Bốn chữ này như xiềng xích, đem cô giam cầm bên trong sự dịu dàng của anh, sự kiên cường giả vờ lại bị đôi mắt đen kia nhìn thấu thiếu chút nữa là sụp xuống.

Chưa nghĩ tới, bốn chữ này sẽ từ miệng người xa lạ nói ra, cũng chưa nghĩ khi nghe bốn từ này lại đau lòng đến thế. Một nỗi chau xót dâng lên ngập đầu, nước mắt không hề báo trước đổ ào, thiếu chút nữa rơi xuống, cô đưa tay quệt nhẹ.

Nếu ở chỗ Kỳ Mạch Hằng đã không còn chỗ của cô, cô nên đi cùng anh sao?

Thật thần nhìn lòng bàn tay rõ ràng của anh, sau đó ngẩng đầu, cô cười để lộ lúm đồng tiền, nước mắt thật mỹ lệ nhìn Lục Thiếu Phàm, trong lòng sợ hãi.

“Thật xin lỗi, tôi nên tự mình đi về.”

Mẫn Nhu bước ngang qua Lục Thiếu Phàm, từng bước đi về cuối hành lang, đôi mắt thâm thúy mát lạnh vẫn nhìn cô.

Rất lâu về sau, cô mới biết, người đàn ông làm bạn đời của cô này, lần đầu tiên cô rung động là khi anh ở bệnh viện đưa tay về phía cô.

Anh nói anh đưa cô, cô bỏ chạy, nhưng trái tim cô không trốn được, cuộc đời này lại mang người đàn ông ưu tú thanh tao này đến bên cô.

Cho dù vì tình yêu mà tổn thương, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, không thể dừng lại vì cô. Không lâu sau tai nạn giao thông, Mẫn Nhu liên bị cảnh sát gọi tới lấy khẩu cung, còn đến công ty bảo hiểm đền tiền, mãi tới tối mới về nhà đã mệt lả người không còn bao nhiêu sức.

Dưới nhà trọ một chiếc xe Lincoln đen đậu bên đường khiến người qua lại không ngừng quay đầu. Mẫn Nhu biết chiếc xe này, là chiếc xe chuyên dụng của cha cô Mẫn Chí Hải.

Ông Lý làm tài xế nhìn thấy Mẫn Nhu từ xa đi tới liền xuống xe, cúi đầu hành lễ với Mẫn Nhu.

“Nhị tiêu thư.”

Mẫn Nhu lịch sự gật đầu, nhìn về phía ghế sau của xe: “Cha tôi có đến không?”

“Không có, là chủ tịch bảo tôi đưa cô về Mẫn gia.”

“Tôi ở đây không sao cả, chú Lý, chú về đi, nói mấy ngày nữa tôi sẽ tới khách sạn thăm cha.”

Mẫn thị chủ yếu kinh doanh khách sạn, tuy nhiên cũng quản lý vài câu lạc bộ.

Ông Lý biết nhị tiêu thư đối với kẻ hầu luôn lịch sự, nhưng lần này chủ tịch giao cho ông nhiệm vụ nếu không đưa được tiêu thư về, chủ tịch sẽ rất buồn.

“Nhị tiêu thư, không dối cô, ngày kỉ niệm Mẫn Thị chỉ còn hai ngày, chủ tịch hy vọng cô có thể tham dự.”

Mẫn Nhu nhớ lại bữa tiệc rượu hàng năm ở công ty cha, khi cô bước chân vào Mẫn gia, cô chưa từng tham gia, không phải vì Mẫn Chí Hải không muốn, nhưng cô biết nếu cô xuất hiện ở đó sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Mẫn Nhu tính nói gì đó, nhưng ông Lý lại giành nói: “Nhị tiêu thư, cô coi như giúp tôi, nếu việc này làm không xong không biết chủ tịch sẽ khiển trách ra sao!”

Mẫn Nhu cụp lông mi xuống, sao cô không biết, từ khi cô hai mươi tuổi, hằng năm Mẫn Chí Hải đều kêu ông Lý đưa cô về tham dự lễ kỉ niệm, nhưng đều bị cô thoái thác, ông Lý không tránh hỏi liên lụy.

Nhìn người đàn ông trung niên nghiêm trang trước mắt, Mẫn Nhu buồn bã ừ một tiếng, để cho ông Lý chờ dưới lầu, cô đi lên trên tắm rửa thay quần áo. Ở đó vài ngày, nếu gặp được Mẫn Tiệp có lẽ...

Lắc đầu, cô gỡ bỏ gương mặt đau đớn, trút đi nỗi lòng bước vào thang máy.

Căn biệt thự xinh đẹp cao quý nhưng không xa hoa, Mẫn Nhu mang theo hành lý xuất hiện ở cửa Mẫn gia.

Trên ghế sofa nơi phòng khách, Hồng Lam cầm tờ báo đọc, nghe tiếng cửa đẩy vào, liền quay đầu nhìn thấy Mẫn Nhu đội chiếc mũ lưỡi trai, đôi mắt ôn hòa bỗng trở nên cay nghiệt.

Không có sự ân cần như các quý phụ trong tranh, ưu nhã xoay người lại, không quan tâm đến Mẫn Nhu nữa.

Mẫn Nhu bất động đứng ngoài cửa, dì Lý liền lấy dép, đổi giày cho cô, vừa tính bước lên lầu thì giọng nói lạnh lùng tựa tảng băng của Hồng Lam cất lên: “Ba mày đang ở thư phòng chờ mày.”

“Cám ơn mẹ.”

Cho dù cô không lạ gì tiếng mẹ, cô cũng phải gọi, 20 năm trước, Mẫn Chí Hải mang cô về thì người phụ nữ cao sang kia đã trở thành mẹ cô.

Hồng Lam không đáp, không khí lạnh lẽo bao phủ căn phòng, Mẫn Nhu bĩu môi, không nói thêm lời nào, xách túi lên lầu.

Cửa thư phòng mở ra, Mẫn Nhu nhẹ giọng, thuận tiện khép cửa lại.

Mẫn Chí Hải như đang nhìn gì đó, hai lông mày xoắn chặt, nghe tiếng động từ cửa phát ra liền quay lại, thấy Mẫn Nhu đang bước tới gần ông.

“Cha.”

Mẫn Chí Hải gật đầu đáp trả, khi chú ý đến miếng băng trắng dưới tóc Mẫn Nhu thì vẻ mặt liền không vui nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ vào chiếc ghế đối diện: “Lại đây ngồi đi!”

“Buổi tiệc kỷ niệm hằng năm lần nay con nên chuẩn bị một chút.”

Không phải hỏi ý mà là thông báo, từ cách nói của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu liền biết. Hai lông mày thon dài kẻ đen nhăn lại: “Cha, con không muốn tham gia.”

Mẫn Chí Hải hừ lạnh một tiếng, ngón tay cầm lấy tờ báo ném đến trước mặt Mẫn Nhu. Mẫn Nhu cúi đầu nhìn trang đầu, đáy mắt lóe lên sự kinh ngạc, không nghi ngờ gì cả, trên trang đầu là một người con gái rất quen mặt, chính là cô!

“Không muốn tham gia? Vậy con muốn cả ngày lẫn đêm cứ xuất hiện trên trang đầu mấy tờ báo lá cải này sao?”

Mẫn Nhu mím môi nhìn chằm chằm tựa đề to tướng trên tờ báo. “Mẫn Nhu vì bị Âu Nhiễm Phong bỏ rơi mà chán nản gây ra tai nạn xe.”

Mẫn Chí Hải thấy Mẫn Nhu im lặng, cho là cô chấp nhận chuyện trên báo, thở dài nói: “Bữa tiệc này không thiếu những người trẻ tuổi tài cao, đến lúc đó, con xem có thích ai không...”

“Mẹ có biết chuyện này không cha?”

Mẫn Chí Hải đối với câu hỏi của Mẫn Nhu có chút khó hiểu, ngay sau đó liền hiểu ra cô muốn đề cập chuyện gì, gương mặt nghiêm lại: “Cha đã quyết định bà ấy không có quyền xen vào.”

Ra là Hồng Lam không biết, cũng khó trách, nếu biết trước thì lúc nãy ở dưới lầu có thể bình thản ngồi đó sao?

Mẫn Nhu tự chế giễu bản thân, kéo nhẹ khóe môi: “Con biết.”

Kéo ghế ra từ từ đứng dậy: “Nếu không còn chuyện gì, con xin phép ra ngoài trước.”

Khi tay đặt lên nắm cửa, sau lưng mới truyền tới giọng nói của Mẫn Chí Hải, ản chứa sự áy náy khó nói: “Tiểu Nhu, cha biết con không thích ngôi nhà này, nhưng cha là cha của con, cha không để con chịu ủy khuất, chị gái con đã được nhiều thứ, còn con cha sẽ tận lực.”

Nhưng cô vẫn nói: “Cám ơn cha.”

Che lấp đi những suy nghĩ trong lòng, lạnh nhạt mở cửa đi ra ngoài trở về phòng mình, quan sát căn phòng hoa mỹ này cô biết ông nói không sai, cô không thích nơi này.

Đứng trên ban công, cô ngửa đầu, đôi gò má duyên dáng dưới ánh trăng thuần khiết khiến người khác say mê, dưới lầu trước biệt thự, tiếng còi xe khiến cô cúi đầu nhìn.

Ở phía trước đèn xe, Mẫn Tiệp cười tươi kéo tay Kỷ Mạch Hằng, anh không hề hắt ra cũng không thấy đôi lông mày nhíu lại, thậm chí còn mỉm cười nhìn Mẫn Tiệp, trong đó chất chứa bao nhiêu tình cảm khiến cô thật ngỡ ngàng.

Cô nỗ lực suốt ba năm không có được, Mẫn Tiệp chỉ cần cười một lần mà dễ dàng có được.

Đầu ngón tay bầu chặt vào ban công bắt lực, thẫn thờ nhìn xuống lầu, giống như đang ở trong hầm băng cô không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo, khi quay đầu lại, chỉ còn mình cô.

Sự thật chưa từng thay đổi, nhưng cô quá ngốc, cho rằng anh sẽ là chồng cô.

Không muốn thương thức cảnh lưu luyến dưới lầu nữa, cơ thể cứng ngắc, ngơ ngẩn quay về phòng, kéo cửa sổ lại, che đi khung cảnh chói mắt.

17 năm một người, cứ ngỡ sau khi gặp Kỷ Mạch Hằng thì có thể chạm tay vào hạnh phúc, nhưng khi cô vươn tay ra tất cả đều là mây khói.

Thì ra anh chỉ cho cô sự ảo tưởng, hôm nay khi tỉnh mộng, mới biết chỉ mình cô chìm trong nước, còn anh đã thờ ơ lạnh nhạt sớm có giai nhân làm bạn.

Ba năm sau, Mẫn Nhu vẫn chỉ một mình, về sau, cũng chỉ có một mình...

Mẫn Nhu vì yêu mà tự sát. Từ sau tai nạn ô tô hàng loạt các tờ báo, internet tivi đều lan truyền tin đó chỉ trong một thời gian ngắn.

Tại khu mua sắm cao cấp MG Noll, Mẫn Nhu ăn mặc đơn giản, đeo kính mát, đội mũ lưỡi trai bước vào cửa hàng dạ phục Edressit.

Quần áo phụ kiện cho lễ kỷ niệm hàng năm Mẫn Chí Hải đã giúp cô chuẩn bị xong chỉ đợi cô đến thử.

Cửa phòng thử đồ mở ra, Mẫn Nhu với tóc đen xõa dài dáng người cao gầy mặc bộ lễ phục màu đen càng tôn thêm làn da trắng nõn thanh khiết, những đường cong duyên dáng của cơ thể hiện ra khiến người bán hàng xuýt xoa không ngớt.

Cho dù không đeo trang sức, không trang điểm thì vẻ đẹp vẫn là trời sinh, cô chỉ cần im lặng đứng đó không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

“Mẫn tiểu thư, bộ lễ phục này rất hợp với cô.”

“Đúng vậy, đây là mẫu mới của tháng này, đều là may tay, tiểu thư mặc vào càng làm tăng sự hoàn mỹ của dáng người...”

Mẫn Nhu không hề để tâm những lời tán thưởng, những lời này cô nghe không dưới trăm lần, là thật hay giả, cô cũng không còn trẻ để đi kiểm nghiệm những lời đó.

Nhẹ nhàng kéo làn váy lát phát dưới đất đi tới bên giá treo, lựa bộ lễ phục, cô mặc quần áo rất chú ý cũng tin rằng không có thích hợp nhất chỉ có thêm thích hợp.

Có lẽ biết Mẫn Nhu có mắt thẩm mỹ, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, không có chút rề rà, chỉ cần là lễ phục đẹp liền đem ra cho Mẫn Nhu chọn lựa.

“Xin mời quý khách.”

Cửa mở, tiếng nhân viên vang lên, Mẫn Nhu thoáng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy quý phụ đó thì bàn tay đang chọn quần áo bỗng cứng đờ.

“Dem mẫu mới nhất của tháng này ra cho tôi xem.” - Tiếng phụ nữ êm tai vang lên, sau đó nhân viên lễ phép xoay người đi lấy lễ phục.

Có lẽ do ánh mắt của Mẫn Nhu nhìn quá chăm chú, nên vị phu nhân liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường, kinh ngạc nhìn Mẫn Nhu mặc bộ lễ phục màu đen sang trọng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã.

Mẫn Nhu không ngờ tới lại gặp mẹ của Kỷ Mạch Hằng, cô cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng bà Kỷ không thích cô.

Bà Kỷ nhìn thấy Mẫn Nhu không được tự nhiên liền ung dung đi tới, dung nhan xinh đẹp không vì thời gian mà lưu lại vết tích, vì chịu ảnh hưởng của giáo dục chế độ cũ càng khiến cho bà trở nên cao quý.

Đối với Mẫn Nhu, dù trong lòng cũng không vui vẻ, nhưng trên gương mặt cũng không bày ra, tỏ vẻ hiền lành lịch sự.

“Cháu chào bác.”

Sự thăm hỏi ân cần nhưng cứng nhắc, Mẫn Nhu đối với bà Kỷ đã không còn sự kính hãi và lo lắng như trước, chỉ là cảm thấy không tự nhiên. Trước kia, vì Kỷ Mạch Hằng, cô cố gắng lấy lòng bà, nhưng bà Kỷ cũng không giữ mặt mũi cho cô, luôn dùng dáng vẻ tao nhã này để đối phó khiến cô không thể đoán được.

Bà Kỷ gật đầu, cử chỉ tựa như nhân vật nổi tiếng rất tao nhã. Nhân viên bán hàng cũng tinh ý, liền đi ra để lại không gian cho hai người.

“Nghe nói cô tự sát?”

Bàn tay ép ngay váy khề siết chặt, móng tay đâm vào da thịt đến đau đớn nhưng trên mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ cười nhạt.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Tôi không cần biết vô tình hay cố ý, tôi cũng không muốn biết chuyện viết trên báo thật hay không, tôi chỉ quan tâm suy nghĩ của con trai mình.”

Mẫn Nhu tính giải thích thì bị bà Kỷ cắt ngang, không để cho cô nhiều lời liền mở miệng, lời nói chanh chua cố tình làm khó làm dễ.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, Hằng tuy là CEO của Kỷ thị, nhưng thích chơi đùa, hơn nữa...” - Liếc xéo về mặt đang co lại của Mẫn Nhu, đôi mắt hắt lên bày tỏ sự khinh thường. “Chơi đùa thì có thể, nhưng mà Kỷ gia chúng tôi không cho phép một con hát vào cửa, dù Kỷ thị không phải là con rồng trong nền kinh tế, cũng không phải loại nhà giàu mới nổi, con dâu muốn vào được không phải ai cũng có thể.”

“Mẫn tiểu thư, tôi nói như thế chắc cô cũng không để tâm? Suy nghĩ của người làm cha mẹ này hy vọng cô có thể hiểu.”

Lời nói thẳng, không phải là muốn nói cô không xứng làm con dâu sao?

Loại lời nói này không phải nghe lần đầu, nhưng đến lúc này cô mới biết, những lời nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng đến mức nào, đồng thời cũng hiểu ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng, lòng tự trọng của cô đã không còn.

Nổi chua xót dâng lên trong mắt, đầu đang cúi thấp từ từ ngẩng lên, cao ngạo nhìn bà Kỷ cười, không để đến sự kinh ngạc của bà liền bình thản nói: “Kỷ phu nhân yên tâm, quý công tử có mắt nhìn cao như thế làm sao để ý đến con hát này? Sự lo lắng của Kỷ phu nhân cả đời này cũng không xảy ra.”

Bà Kỷ không ngờ được phản ứng của Mẫn Nhu, nếu là trước đây Mẫn Nhu luôn lấy lòng bà, tỏ ra hiếu kính, bây giờ lại châm chọc khiêu khích khiến sắc mặt bà trầm xuống.

“Tôi không biết cô trước đây sử dụng thủ đoạn gì khiến cho Hằng mấy năm qua vẫn bất ly bất khí⁽²⁾, nhưng mà cô cũng nên tự hiểu, chim sẻ thì vẫn là chim sẻ vĩnh viễn không thể biến thành phượng hoàng.”

Bất ly bất khí? Khá lắm, bất ly bất khí!

Nhớ tới sự vô tình và phản bội của Kỷ Mạch Hằng, sắc mặt Mẫn Nhu liền biến sắc, cười lạnh nói: “Cháu chưa từng muốn làm Phượng Hoàng của Kỷ gia, lúc này cũng không muốn.”

Trên gương mặt của bà Kỷ xuất hiện sự méo mó, bàn tay cầm giỏ nổi gân xanh, giận quá mà cười: “Đừng nói những lời tự mãn như thế, thiếu gì kẻ giả vờ tốt lành để vào nhà giàu, Mẫn Nhu cô cũng không ngoại lệ, ở với Hằng, chẳng lẽ cô dám nói cô không ham tiền của nó sao?”

Ba năm bỏ ra khi quay đầu lại chỉ có sự chế nhạo và coi thường, bởi vì cô là con hát, trong mắt đám nhà giàu con hát “lấy sắc mê hoặc người” cho nên cô không được vào Kỷ gia.

Ha ha, tình yêu thật đáng buồn cười, cô lại không hề tự ái, để cho người khác sỉ nhục bản thân như vậy, dù ba năm trước hay bây giờ, người đó vẫn không an ủi cô lấy một lần.

“Anh yêu.” - Giọng nói thân mật dịu dàng cất lên, chúng tỏ là một cô gái đang yêu rất then thừng, giọng nói đó thu hút sự chú ý của đám nhân viên.

Trong đôi mắt lạnh lùng của bà Kỷ lộ vẻ kinh ngạc, thản nhiên cười, một gương mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ như bông bách hợp nở rộ, rất thuần khiết xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn chạy tới bên đó.

“Anh đi đâu vậy? Lúc này em phải đi tìm anh khắp nơi.”

Bàn tay trắng nõn phủ lên đôi cánh tay gầy gò kia, Mẫn Nhu cười tủm tỉm để lộ gương mặt xinh đẹp, hướng về phía cửa nhìn người đàn ông làm nũng nói.

Mẫn Nhu không chờ được nữa, muốn đem nổi tức giận uất ức bao năm tiết ra, như vậy mới không quan tâm ánh nhìn của công chúng kiên quyết lôi kéo

một người đàn ông xa lạ. Huống hồ, nghiêm túc mà nói, người đàn ông xa lạ này cũng không phải xa lạ.

Lục Thiếu Phàm không ngờ lại gặp Mẫn Nhu ở đây, càng không ngờ Mẫn Nhu sẽ xung hô với mình như vậy, dung nhan nhã nhặn lóe lên sự mê hoặc, không vạch trần cô mà cúi đầu nhìn người con gái đang cười rất nhọt ngào.

Mẫn Nhu cảm thấy khóe miệng mình cười đến mỏi nhừ, nhưng tính tình quật cường khiến cô không thể cúi đầu trước mặt bà Kỷ, chẳng qua là giỡn, là diễn kịch mà thôi!

Hơn nữa, Lục Thiếu Phàm cũng không vạch trần cô.

Sắc mặt bà Kỷ tối lại, nhìn đôi nam nữ thân mật tựa vào nhau, hận không thể tiến lên giáo huấn “đôi cầu nam nữ” này.

Nhưng sự giáo dục kĩ lưỡng đã nhắc nhở bà phải bình tĩnh, nếu không khinh địch như vậy đã bị một con hát khiêu khích, mất đi sự cao quý thanh nhã, đáng về chủ tịch phu nhân!

Bà Kỷ từ từ bước tới cửa, đôi mắt sáng đánh giá người đàn ông Mẫn Nhu đang ôm, áo cổ chữ V màu sam, ăn vận bình thường, quần áo dù không nói lên danh tính nhưng lại cho ra những điều quan trọng.

Cánh tay bị Mẫn Nhu ôm vẫn để trong túi, chẳng những không hề mất đi vẻ lịch sự ngược lại càng làm tăng vẻ tự nhiên ung dung.

Người đàn ông này không hề kém con mình, đây là nhận xét đầu tiên của bà Kỷ khi nhìn Lục Thiếu Phàm, trên người anh che giấu sự cứng rắn, so với dáng vẻ sạch sẽ xuất trần bên ngoài thì khí chất bên trong không giống nhau làm người ta thán phục.

“Không ngờ, nhanh như vậy Mẫn tiểu thư đã tìm được ý trung nhân?”

Bà Kỷ tuy cười nói nhưng gương mặt gian xảo, chế giễu, đôi mắt bộc lộ sự khinh thường miệt thị.

Bàn tay Mẫn Nhu giữ lấy tay Lục Thiếu Phàm liền căng cứng, nhìn về phía bà Kỷ cười đắc ý, lay lay Lục Thiếu Phàm, sẵn giọng: “Anh yêu, sao không chào hỏi bác Kỷ đi?”

Lục Thiếu Phàm đeo kính râm che khuất đi nửa gương mặt, Mẫn Nhu cũng không thể nhìn thấy mắt anh, tự nhiên cũng không biết Lục Thiếu Phàm đang suy nghĩ gì, chỉ có thể tiếp tục diễn.

Lục Thiếu Phàm không nói, khóe môi nâng lên, sự trầm mặc khiến Mẫn Nhu bất an, không khỏi kẻ sát Lục Thiếu Phàm, sợ bà Kỷ nhận ra cô đang diễn.

Bà Kỷ không phải kẻ ngốc, sao lại để Mẫn Nhu chơi bà, phát hiện hành động cả hai cứng ngắc, nhin không được mĩa mai nói: “Không hổ là đại minh tinh, diễn xuất...”

Lời bà Kỷ chưa nói xong, thì bị một giọng nam réo rất đầy thu hút cắt ngang.

“Chào bác Kỷ.”

Mẫn Nhu ngẩng đầu, đập vào mắt là Lục Thiếu Phàm đang tươi cười để lộ hàm răng trắng sạch sẽ, giống như có cơn mưa to rót xuống khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Lục Thiếu Phàm là hoàn mỹ, Mẫn Nhu chưa bao giờ nghi ngờ điều này, người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, giống như cây thuốc phiện khiến cô trầm luân không biết từ lúc nào.

Trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười sủng nịnh, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trán cô, ôn nhu nói: “Anh đi lấy lễ phục đâu phải bỏ trốn, em lo lắng gì chứ?”

Đối với hành động thân thiết đầy bất ngờ của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu sững sờ, để mặc anh sờ tóc cô, sau đó mới phản ứng lại, hai gò má ửng đỏ, xấu hổ dòi mắt nhìn về mặt cực kỳ khó coi của bà Kỷ lúc này.

Trong lòng cô rất sung sướng, muốn tương kế tựu kế, gương mặt nhỏ nhắn cười tươi, gương ngùn quàng tay qua lưng áo của Lục Thiếu Phàm, lúc đó có thể cảm nhận được rõ ràng anh.

“Anh yêu, em mặc váy này đẹp không?”

Lục Thiếu Phàm thành thật nhìn Mẫn Nhu, gật gật đầu: “Không tệ, nhưng nên cải thiện một chút, màu đỏ vẫn hợp với em hơn.”

Khóe mắt Mẫn Nhu kéo ra, tận lực phối hợp, buồng Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn chiếc váy, cắn môi, uể oải nói: “Rất khó coi a!”

“Rất đẹp, em mặc gì cũng đẹp.”

Những lời ca ngợi này lại từ miệng của một người đàn ông tao nhã nói ra, không có chút nịnh nọt ngược lại rất phong độ và tự nhiên.

Thái độ hờn giận của Mẫn Nhu dừng lại, vui vẻ kéo khóe môi, đôi mắt mở to, bỗng nhiên giữ lấy cổ Lục Thiếu Phàm, kiễng chân, hôn vào trán anh.

“Anh đối với em tốt nhất.”

Lục Thiếu Phàm thản nhiên cong môi, đôi mắt thâm thúy đang bốn bề dậy sóng, đầu ngón tay ấm áp ái muội lui dần xuống dưới: “Không đối tốt với em, anh còn có thể tốt với ai?”

Khóe miệng Mẫn Nhu co lại, may mắn là đưa lưng về phía bà Kỷ nếu không sớm đã lộ tẩy.

“Hừ, trước mặt bao nhiêu người cũng không biết chừng mực, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa sao?”

Trước sự chỉ trích của bà Kỷ, trên gương mặt Mẫn Nhu lộ ra sự lạnh lẽo, không tiếp tục cùng Lục Thiếu Phàm diễn cảnh thân thiết nữa, tức giận nhìn bà

Kỷ, lông mày nhíu lại, bình tĩnh nói: “Cha mẹ cháu có dạy hay không, bác Kỷ cũng đâu được xen vào, nếu nhân rồi quá không có việc gì, bác nên quay về dạy con mình đi.”

“Cô...”

“Nếu không còn việc gì, chúng cháu đi trước, chào bác.”

Bà Kỷ vẫn chưa kịp giáo huấn Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm đã mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc của cả hai, ôm chầm lấy Mẫn Nhu, lễ phép gật đầu chào bà Kỷ, kéo Mẫn Nhu rời khỏi chiến trường.

Lục Thiếu Phàm che chở cho Mẫn Nhu trong mắt bà Kỷ coi Mẫn Nhu là thủy tính dương hoa⁽³⁾, hừ nặng một tiếng, cũng không còn tâm trí đạo phớ, xách giỏ, dậm gót giày thờ phò bỏ đi.

Lúc đi qua khúc quanh, Mẫn Nhu giận đến đen mặt, bên cạnh Lục Thiếu Phàm vẫn ôn hòa, duy trì sự im lặng, nhìn về phía tử kính xa xa.

Kiểm chế lại cảm xúc nóng nảy, Mẫn Nhu hút sâu, mới nhớ đến Lục Thiếu Phàm vẫn còn bên cạnh, gương mặt mới phát hiện anh không nhìn cô mới thoáng an tâm.

“Cám ơn.” - Cô buồn bã nói cảm ơn, đây cũng không phải chuyện gì đáng hãnh diện ngược lại còn mất mặt.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười êm ái, nhạt nhạt không hề châm biếm, chỉ là cười, Mẫn Nhu tò mò hơi nhíu mày, thấy khóe miệng Lục Thiếu Phàm dẫn ra nhướng mắt nhìn cô.

Không đợi Mẫn Nhu kịp trả lời, bóng người mang theo mùi hương bạc hà biến mất khỏi tầm mắt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn anh ung dung rời khỏi, trong lòng cảm thấy như vừa trải qua giấc mộng, Lục Thiếu Phàm người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy như ảo ảnh, nhìn không thấu đoán không ra, rất bí ẩn, cô không thể hiểu được.

Cúi đầu mới nhận ra bản thân vẫn còn mặc lễ phục, đồ đạc vẫn còn để trong cửa hàng.

“Mẫn Tiểu thư, cô quay lại rồi, đồ của cô chúng tôi đều đã bảo quản.”

Nhân viên lịch sự dẫn Mẫn Nhu đi vào, lúc đi qua tử kính, Mẫn Nhu dừng bước.

“Mẫn tiểu thư?”

Người bán hàng khó hiểu nhìn theo mắt Mẫn Nhu, trong tử kính là bộ y phục hở vai dài đến gối màu rượu đỏ, dưới ánh đèn của cửa hàng dưới người mẫu cao gầy càng làm cho bộ trang phục trở nên quyến rũ và thời thượng.

“Màu đỏ...”

Ghi chú:

1. Nhất thanh nhị sở: một rở hai ràng.
2. Bất ly bất khí: Không nở rời đi.
3. Thủy tính dương hoa: Lẳng lơ.